

≡ Obžalovací řeči. ≡

N. L. a G. Boutmy:

Židé v zednářstvu a v revoluci.

SVAZEK II.

- I. Židé v zednářstvu a v revoluci.
- II. Rozklad královské dynastie.
- III. Zkáza francouzského loďstva.

Překlad dle 4. vydání pořídil

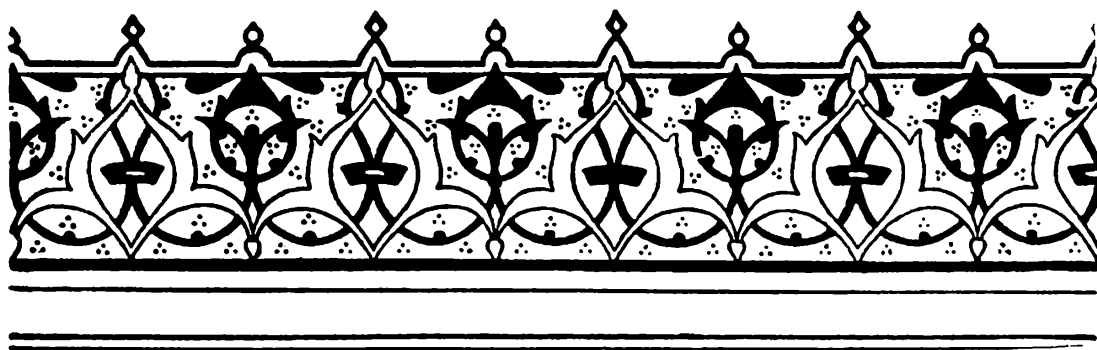
Jiří Hora.

Věnováno Svazu Ruského Národa.

V Praze 1907.

Nákladem vlastním. — Tiskem Cyrillo-Methodějské knihtiskárny
V. Kotrba.

Předmluva.

V prvním svazku statí o „Svob. zednářstvu a velezrádě“ nakreslena je úloha zednářstva, co tajemné síly, jež ve všech zemích pomocí vědomé i bezděké velezrády řídí lidová hnutí, vládní politiku, leckdy i akci vojevůdců — ku prospěchu Anglie! Na svých místech poukázáno i k úloze židovstva v zednářstvu.

V tomto svazku objasňujeme s plnou přesností a očividností, že vliv Židů na zednářstvo byl vždy rozhodným, a že revoluce, organisované zednáři a přinášející praobyvatelstvu zchudnutí, vládě vnitřní rozklad a ztrátu vnější moci, přinášely Židům rovnoprávnost, hospodářskou a konečně i politickou moc.

Mnohým se snad zdá podivno, že zednářstvo, jež směřuje k zničení veškeré národnostní individuality, je do světa vnášeno právě Židy, kteří více než kdokoliv jiný chrání svou národní individualitu.

Ale život člověka je utkán z extrémů, jež denně potvrzují učení o pravěkém a věčně se opakujícím boji Dobra a Zla, Boha a Dábla.

Legenda hlásá, že Řím byl založen zločinci, kteří uprchli z jiných starověkých měst před pronásledováním zákona. Děti těchto vyvrhelů státního života, otuživše se v boji za svou novou vlast, projevíly v nebývalé kráse nezapomenutelné příklady občanské cti, vytvořily v dějinách největší, světovou říši. Potomci lidí, kteří se prohřešili proti právu a zákonům, přísnými zákony omezili normy práva, jimiž podnes živí se i nejmodernější zákonodárství, u něhož cizí národové dobrovolně hledali ochrany před vlastním bezprávím.

Proti tomuto vítězství cti a rozumu, proti všem národům, které touží po splynutí s národem římským v jednu jedinou říši,

jediný bídný nárudek židovský v bezmocné zlobě hlásá lež, lico-měrnost, věrolomnost, jimiž chce dosíci zotročení a zničení všech států a národů ku prospěchu jedině národa židovského.

Řím s udiveným hněvem hledí na toto zlobné plémě a už, už železná pata zničí a rozšlápne jedovatého hada.

— — — — —

Avšak mezi nejnelidštějším a nejzištnějším z národů, mezi lháři a nepřáteli lidstva, mezi občany judskými vyvstává přišedší z cizí plemenem,*) uhnětené a Židy nenáviděné Galileje, Spasitel lidského rodu se svým učením o nezištné lásce ku všem lidem a o pravdě všem rovné. Jeho učení bylo svou čistotou nepřístupno národu plnému lži a nenávisti; z učeníků Jeho byl jen jediný Judejec (Žid) — Jidáš, jenž Spasitele zradil.**)

Kdežto národové bojovní a odvážní, nebojící se ani práce, ani vojenské námahy, ba ani ne smrti, byli přístupni bázni Boží, zbabělý nárudek židovský, věčně se třesoucí o svůj ubohý život, odvážil se drze vmetnouti Kristu drzé vyzvání „Krev Jeho na nás a na děti naše.“ (Mat. kap. 27, 25.)

Právě ti, k nimž nejdříve obrátil se Kristus se svým učením Lásky a Milosrdenství, přibili ho na kříž a stal se vyvolený národ národem zavrženým, jenž až podnes odplácí za Boží lásku satanskou zlobu.

Titěž národové, jež židovská lešť odsoudila k zahlazení a kteří nikdy na vlastní oči neviděli Božského Učitele, lidé drsní, žijící jen krvavými vojny, přijali učení čisté Lásky, nepřístupné samolibým a lakotným obchodníkům. Tito vojáci, jež vojny naučily ctíti povinnost a milovati svou vlast nade vše, přijali učení Kristovo jako hojivý balsám na svá velkodušná srdce. A svatý kříž, symbol pokory a mučenického nadšení, vždy ozdoboval prapory železných legií, prapory zbrocené krvavou slávou.

Ale učení pokory a lásky, obměkčivší srdce římská, nemohlo sice už zadržeti napřažené rámě, jež zdrtilo Jerusalema, ale přece nejen že zachránilo Židy před úplným vyhlazením, než i otevřelo brány Věčného města, tehdejší metropole světové, nepřítelům lidského rodu, jenž až posud hnízdil jenom v dohnívajících rozvalinách asijských říší. Židé za křesťanstvím nesli rozklad mravů, podplácení úředníků, bouře lidu, ničení států.

*) Viz „Židovská otázka“ od prof. duchov. akademie protoijereje E. P. Akvilonova.

**) Viz tamtéž.

V brzkou světová říše rozpadla se na Římskou a Byzantskou (r. 395), Řím padl pod ranami barbarů (r. 476); byzantská říše hynula po 1000 let, až na chrámu sv. Žofie místo kříže zaskvěl se půlměsíc Mohamedův (r. 1453).

Na rozvalinách římské světové říše zavládl chaos, jenž hrozil úplným zničením civilisaci a Kristově církvi.

Hroziví dobyvatelé, pohané, přišedší z dalekého severu, přišli sekerou a mečem zřizovati svůj nový pořádek na troskách hynoucí civilisace. Ale suroví Gothové, Frankové, Varjagové, Normané, nepřemožitelní na bojišti, byli duševně podmaněni čistotou Kristova učení a důmyslem římského státního zřízení. Oni přijali umírající křesťanskou kulturu přemožených a stali se jejími nejhorlivějšími pěstiteli. Lidé bez vlasti začali zřizovati nové státy — krby vřelého vlastenectví.

Násilníci utvrzovali právní pořádek, železem a krví pokrytí hrdí rytíři nesli na ostří meče učení pokory a lásky do stanů nevěřících.

Hrdý Varjag Vladimír Jaroslavič, v čele pohanských Slovanů, dobude vojnou křesťanské víry a příbuzenských svazků s byzantskými císaři, na to pokorně přijímá sv. křest od přemožených Chersonců a když Cařihrad upadne do rukou Turků, tu vystupuje Svatá Rus co ochránitelka pravoslavi.

Ještě před tím francský bojovný král Karel Veliký zřizuje novou, svatou římskou říši (r. 800), v níž západní církev Kristova dospívá k netušenému rozkvětu.

Je pozoruhodno, že i zde i tam, jakmile jen je zřízeno křesťanské nějaké království, objevují se i nepřátelé Kristovi, kteří pášou své nezákonnosti pod ochranou státních zákonů. A zatím co hrdí rytíři, kteří raději podstoupí smrt, než aby se dali ponížiti, objevují se co vzory křesťanského milosrdenství vůči podmaněným, poníženě se plazící Židé, vždy skuhrající o slitování, beze všeho slitování vyssávají poslední kapky krve z obětí, jež jim neopatrně padly do rukou a jež oni opředli svou nečistou sítí.

Štědrost, důvěřivost, milosrdenství (vlastní silným a smělým) získávaly rytířům srdce národů, kteří dovedli oceniti tyto vlastnosti, než tytéž vlastnosti činily silné světa bezmocnými vůči lsti židovské. Židé ode dávna naučili se využítkováti lehkověrnost těch, kdož mají moc ve svých rukách. Když pak se lid bouřil proti pijavkám Židům, tu nalézali tuto ochranu u důvěřivých rytířů a králů, kteří byli toho domnění, že se ujímají slabých a utiskovaných proti hrubým instinktům massy.

Když veškeren obchod a s ním i veškeré peníze upadaly do dravých rukou židovských a když jimi na mizinu přivedené praobyvatelstvo nemohlo už platiti své daně, tu vlády téměř Židům svěřovaly vymačkávání důchodů ze zchudlé země. Na této půdě nepřátelé lidu a vlády získávali si slávu talentovaných finančníků, a tato sláva potrvá, pokavad vlády nedomyslí se toho, že finanční moudrost netkví v tom, ždímati z lidu peníze na daně, jako spíše v poskytnutí lidu prostředků k rozvoji lidového průmyslu, tak aby byla daň placena z přebytku a aby daně neochuzovaly nižší třídy lidu. Někteří králové to chápali a pokoušeli se zvětšovati summy běžné mince; Židé však hned začínali naříkati a leckdy i tajně bouřili lid proti králům, nazývajíce je „penězokazi“.

A lid, mající věčně nouzi a silně u židovských lichvářů zadlužený, bouřil se proti králům, ač tito právě chtěli jej rozmnožením peněz vyrvati z rukou lichvářů.

A tak nehospodárnost vladařů zaprodávala lid a nerozum lidu, důvěřujícího našeptávání Židů, zaprodával vladaře v ruce Židů.

I hodnostáři církve Kristovy, zapomínajíce, že všichni lidé jsou bratřími jen v Kristu, hlásali nemístnou milosrdnost vůči Židům a někdy je i chránili svou protekcí a tak pomáhali nepřátelům církve, aby se napájeli krví a potem věrných oveček Kristových.

Takové zcela nemístné protežování nejzarytějších nepřátel a utiskovatelů lidu se strany církve a státu postupně vnukalo lidu myšlenku, že církev a vláda jsou srozuměni se Židy a že spolu s nimi hnětou a ochuzují lid.

A toho Židé používají, aby jednak vzbudili u vlády nedůvěru k lidu a aby zase nevoli lidu namířili proti vládě a církvi. Ve vznikajících tak rozporech utíkají se obě strany k Židům o peníze i o morální podporu klamem, šalbou a zradou. Židé tak zauímají vysokého postavení, bohatství ba i politické moci.

Pokaždé tato výprava proti vládě a církvi končí však vyhnáním a vyhubením „vyvoleného národa“, zbaveného ochrany proti pomstě lidu.

Tak bylo za Vladimíra Svatého na Rusi; stejně plačtivě skončila výprava Židů za nástupců Karla Vel. v záp. Evropě. Ale šílený sen o světové vládě nutí vyvržený národ, aby opět a opět obnovoval nebezpečnou hru. To bude se opakovati tak dlouho, pokud se světa nezmizí poslední Žid, nebo pokud nebudou vyhubeni všichni druzí národové.

Poslední výprava proti lidstvu, projektovaná velice široce, je vlastně tisíciletou podzemní wojnou, z níž jen jednotlivé epizody — na první pohled nesouvisející — propukají na povrch. Vojska ta až posud má pro Židy skvělý výsledek. Intrika, mající své nitky ve všech zemích a ve všech vrstvách společnosti lidské, blíží se k rozuzlení; na kartu vsazeno všechno; zločiny a leš po staletí nahromaděné přivedou ku katastrofě, jaké snad až posud svět neviděl.

V této výpravě proti církvi a státu Židé našli si mocné spojení v středů téhož rytířstva, jež svou krev kdysi prolévalo k slávě církve, jež svým hnutím podporovalo sílu státu. *)

Rytířstvo Svaté Římské Říše bylo mezinárodním; rytíři přecházeli od jednoho vladaře (souverena) k jinému, majíce (jako bojaři a úředníci v údělné Rusi) právo k odchodu. Jejich věrnost byla umluvena zvláštní smlouvou nájemnou a rytíř nespokojený se svým souverenem přecházel pod žezlo druhého.

Nebylo v tom nic zlého shledáváno, pokud všechny malé státečky západní Evropy byly zahrnuty pojmem Svaté Římské Říše (800—911) a pokud křížácké výpravy (1096—1291) slučovaly všechny západní národy evropské jedním, společným hnutím, touhou, vyrvati hrob Spasitelův z rukou nevěřících.

Na to nastoupilo sloučení střední Evropy pod žezlem německých císařů (962—1806); toto sloučení čím dále, tím více existovalo jen v theorii, kdežto v praxi jednotlivé národnosti oddělovaly se v samostatné státy. **)

Čím více se tyto národnosti uzavíraly v sebe, tím více ztrácelo rytířstvo svůj mezinárodní ráz, usazujíc se na stále v onom státě, ve kterém je zastal process oddělení se a účastníc se horlivě organizačních prací státních. Válečné podniky a zásluhy o organizaci s jedné strany, jakož i zasloužená úcta s druhé strany spoutaly tuto část rytířstva s národy, jejichž slávě a velikosti ono sloužilo.

A tak povstalo rytířstvo národní, jež vytvořilo dvorní stav ve všech říších. To, že dříve rytíři přecházeli z říše do říše, vysvětluje onen zvláštní úkaz, že na př. v Německu jsou staré šlechtické rodiny čistě německého smýšlení a plné zásluh o Německo, ale mající jméno na př. francouzské, nebo anglické.

Druhá část rytířstva v dobách největšího náboženského nadšení, kdy síly všech států západních byly napjaty v úsilí vysvo-

*) Na př. Šternbergové atd.

**) V Rusku je tomu poněkud jinak, o čemž viz násl. svazek.

boditi Hrob Spasitelův z rukou nevěřících, byla zavlčena do zločinné herese, nepřátelské církvi Kristově i státu.

Opakující se výpravy do Palestiny vedly k sblížení se křesťanských rytířů s nevěřícími, k soužití křesťanů ze Židovkami a Saracénkami.

Prvním plodem tohoto sblížení byla ztráta čistoty mravní na jihu Francie a vznik fanatické herese Albigenských, jež v již. Francii existovala od poč. XI. stol. až do stol. XIII. Albigenští vyznávali učení Manichejců (gnostické herese, zničené císařem Justinianem) o dvojitosti Boha, popírali tajemství manželství a eucharistie. Byli dáni r. 1119 do klatby a po stu letech (r. 1129) byla tato herese vypleněna ohněm a mečem křížácké výpravy. Ale sémě nepřátelství proti církvi a státu, jež vzniklo sblížením se bojovníků za víru Kristovu se Židy, zůstalo už na vždy!

Asi v téže době (r. 1118) vzniká v Jerusalemu řád čestných Rytířů Chrámu (prý proto tak zv., že jejich dům nalézal se prý na tomtéž místě, kde dříve stával chrám Šalomounův). Oni skládali slib poslušnosti, chudoby a zdržlivosti, vedli přísný způsob života, bojovně chránili poutníky k Hrobu Božímu. Čistota jejich mravů, vysoká čestnost a velké činy na ochranu Kristovy víry zjednaly jim všeobecnou úctu.

R. 1128 sv. Bernard sestavil organizaci řádu toho. Se všech stran světa přibývalo řádu nových členů i hojných podpor. V krátkém čase své existence získal řád na 40.000 „komend“ (statků), jež vynášely kolem 3,000.000 rublů ročního důchodu.

Řád měl své vlastní duchovenstvo, jež podléhalo přímo papeži a řídil se svými „konstitucemi“.

Konstitucemi byly řádové stanovy (constitutiones); stejně byly nazvány i stanovy zednářské!*)

Až posud bývalo toto slovo užíváno jen v smyslu nejvyšších rozkazů římských císařů (constitutiones principum, nebo constitutiones imperatorum).

Teprve od doby vítězství zžidovštělého zednářstva nad křesťanským státem, od doby francouzské revoluce nabývá toto slovo dvojí význam: pro nezasvěcence znamená státní zřízení s národním představitelstvem: pro zasvěcence znamená vládu židovsko-zednářskou nad národem a státem za zády nastrčeného quasi národního zastupitelstva.

*) Viz „Obžalovací řeči“ sv. I. kap. 3.

Při tom je třeba si všimnouti, že ač slovo toto dostalo svůj oficiální význam (jistá forma státního zřízení) po prvé ve Francii, přece za nejstarší a nejdokonalejší konstituci považována jest ústava anglická, o níž páni učenci tvrdí, že není psané ústavy anglické, ale že ona žije v duších anglického národa.

V skutečnosti však „Anglická konstituce“ byla vzdělána teprve r. 1720 zednáři velké lože anglické*) a této anglické konstituci podřízeny všechny druhé lože.

Z toho vidíme, že jest psána „Anglická konstituce“, jež ostatně nejen nežije v myslích anglického národa, ale o níž docela národ ani neví. Ale o této pravé anglické konstituci pánové liberální učenci úporně mlčí.

Vracejíce se k řádu rytířů chrámových (Templářů), vidíme, že s počátku pokorný a čestný řád, vzrostnuv, stal se mohutnou mezinárodní říší, mající značné jmění a proto i silný politický vliv ve všech státech, v nichž byly roztroušeny přčetné řádové „komendy“.

Život mezi Židy, ohromné jmění, mezinárodní situace řádu sblížily ho s úhlavními nepřáteli církve a státu. Židovská věrolomnost, nestoudná zkaženost mravní, hanobení víry Kristovy zahnízdily se v řádu místo bývalé počestnosti. To všechno učinilo řád Templářů nesnesitelným a církev i stát vyplenily tento řád r. 1314.

Ale opět sémě nepřátelství k církvi i státu vzniklé sblížením se bojovníků za víru Kristovu se Židy zůstalo živým!

Existence mezinárodního řádu, nepřátelského církvi i státu, řízeného na základě konstituce „konventem“ volených členů, byla příliš přízniva Židům, aby se tito ze všech sil nepřičinili o to, aby z popela řádu Templářů vznikl nový řád.

A to se jim podařilo; r. 1604 anglický kancléř Francis Bacon s pomocí Žida Eliáše Ashmola založil „Řád bratří Rosenkreuzerů“, kteří vlijí svou organizaci do obživující organizace zednářů-budovatelů**) a tak obrozují řád Templářů pod novým jménem „řádu svobodných zednářů“.

*) Viz „The religion of Freemasonry“ by Henry Josiah Wimper 1906 (zednář vyšších stupňů) a viz též časopis „La Franc-Maçonnerie démasquée“ č. 20. (25. října) roč. 1906.

**) Viz „Obžal. řeči“ I. kap. 2.

R. 1717 založena první „Velká Lože Anglie“, r. 1720 potvrzena po prvé „konstituce“ řádu tohoto, jež r. 1736 vydána francouzsky tiskem. Anglie, již zednářstvo slibuje světovou nadvládu a jež proto stává se hlavním útlukem řádu, nepozoruje, jak za zády bezvýznamného krále a stejně bezvýznamné národní reprezentace řídí říši židovsko-zednářský syndikát. Než i v Anglii ozývají se hlasy nespokojenců, tvrdících, že Anglie je řízena bankéři, pomocí bankéřů a pro bankéře (Gouvernement of bankers, by bankers, for bankers).

V druhých zemích tajný spolek rychle se šíří, nalézaje hotový materiál v zbytcích toho rytířstva, jež nestalo se národním a postrádalo tedy pravého ducha vlasteneckého. K tajnému řádu přistupuje tedy šlechta, velkoprůmyslníci a obchodníci (jimž hranice jednoho státu jsou pro rozvoj svobodného obchodu (čili kontrabantu příliš úzkými), dále všichni s vládou nespokojení, všichni „pravého ocenění“ hledající samolibí literáti a umělci.

Jaký to krásný materiál pro politickou intriku, uměle řízenou! Zvláště když mezi tuto cetkami ozdobenou a křiklavými hesly humanity se chvástající sebránku vstupují ještě členové dynastií, nespokojených s tím, že jejich příbuzný a ne oni nosí korunu na své hlavě!

Mohla by je zdržeti víra! Ale víra je vymýcena. Cit povinnosti? Tomu se posmívají. Cit tento uniká s věrou do říše předsudků.

Zůstává láska k vlasti, věrnost k panovníkovi a k říši, starost o blaho lidu. Ale pro tyto ctižádostivé samolibé lidi jsou hranice státu příliš úzkými, jim nestačí sloužiti národu! Oni chtějí dosíci slávy světové!

A pak: je-li dynastii národ příbuzným? Vždyť do dynastie sňatky stále přibývají cizí živly a tak dynastie, již zprvu založil nějaký národní hrdina, během doby a vlivem manželství stává se mezinárodní a členové její necítí už s národem, nemají citu vlasteneckého!

A dle vzoru dynastie i vyšší sféry, šlechtické, sňatky stávají se mezinárodními, přestávají býti prostředníky mezi králem a národem. A tak mnohé mezinárodní ohledy nabývají u dynastie i šlechty vrchu nad zájmy národa.

Nastává vzájemné odcizení se, nedůvěřivost. Nastává boj mezi vyšší sférou, jež ztratila lásku k vlasti i k národu a mezi dynastií, jež nemá ani vlasti ani lásky k lidu. Boj ten vede se o vládu a v něm obě strany potřebující stále více peněz, utíkají

se o ně k temné mezinárodní síle, k židovsko-zednářské organizaci, jejíž vlastní jest věrolomná Anglie, mající živý instinkt národní v židovstvu

Zřeknuvše se víry otců, zbaveni jsouce její duševní podpory, hledají soupeři pomoc v podvodech a v židovské kabbale. Stačí připomenouti jen charlatána a podvodníka, Žida Josefa Balsamo, známějšího pod jm. Cagliastro, jenž hrál ve francouzské revoluci tak vynikající úlohu nebo jiného charlatána a podvodníka Papuse,*) doktora medicíny a doktora židovské kabbaly, předsedy „Řádu Martinistů“, zal. r. 1754 pod jm. „Řád Cohenů“ portugalským Židem Martinezzo Paschalis pro Židy-zednáře, kteří tehdy veřejně do jiných loží nebývali přijímáni. A do této nejžidovštější zednářské herese utíkají se obě zaslepené strany, z nichž jedna touží po urvání vlády, druhá snaží se tuto vládu udržeti ve svých slábnoucích rukách.

A tak na konec jasná víra Kristova, jež ozařovala pozemskou vládu králů, ustupuje zachmuřené kabbale, klanění se Zlatému Teleti! Národ upadá do moci zednářské „konstituce“, bohatství země zahrnují dravé tlapy židovské a stát dostává se do — područí Anglie.

Národ pak, jenž byl zničen a ochuzen pro lživé heslo „boj za svobodu“, musí buďto zmizeti s povrchu zemského, nebo vzchopiti se znovu a vlastní silou začíti boj za nezávislost a za obrození říše.

Čtenář uvidí níže, jak tento process se odehrál ve Francii:

Židé domáhají se rovnoprávnosti v státu, jež nevytvořili. Liberální vláda zaprodá jim zájmy národa, dovoluje jim, aby olupovali obyvatelstvo, a aby s tímto lupem stanuli mezi vládou a národem; národu odcizení členové královské dynastie vyvstanou proti moci králově. Král, doufaje, že si tím udrží moc, zradí věrné sluhy Francie, kteří za něho obětují život v nerovném boji s ničiteli země, přísahá na zednářskou „konstituci“ (červen 1791), jíž je moc nad národem a nad životem samého krále odevzdána zednářskému „konventu“. Soupeř králův, člen panujícího domu, v naději, že se sám stane králem, hlasuje pro smrt královu, a sám je nucen po něm jíti na popraviště.

*) Papus, Docteur en médecine, Docteur en Cabbale, Président du Suprême Conseil de l' Ordre Martiniste. Viz André Baron (Louis Dasté) „Les Sociétés Secrètes leurs Crimes, depuis les Initiés d' Iris jusqu' aux Frangs Maçons Modernes“, str. 279. (Paris 1906.)

Francouzské loďstvo, postrach anglické námořní moci, je zničeno rukama francouzských „vlastenců“. Francouzská aristokracie, usilující o židovskou „rovnoprávnost“ a o „práva člověka“, jsou zbavena práv je vystřídána židovskými barony, kteří pohrdají veškerými právy.

Země, průmyslné a obchodní podmínky, literatura, věda, politická moc, to všechno je v rukou židovských.

Za zády nastrčeného národního představitelstva vládne země židovsko-zednářský syndikát, jenž drancuje národ, jenž zrazuje stát. Pod hlučnými frásami o „národní svobodě“ skřípe těžký řetěz hanebné židovské kabbaly.

Aristokrat, jenž sklonil svou hrdou kdysi hlavu a sedlák, ustarán nebývalým množstvím nových „pánů“, jež nepamatují ani otcové ani dědové a jež teď musí živiti jeho zemědělská práce, hledá v dávných chrámech, zbudovaných jeho čestnými předky, vzpomínky na slavnou, drahou minulost, doufaje v modlitbě najíti utišení bolesti nad ztrátou vlasti.

Ale dveře chrámů jsou zavřeny pronásledovateli víry Kristovy, licoměrně hlásajícími práva člověka a svobodu vyznání.

Petrohrad, 15. října 1906.

G. Boutmy.

I.

Židé v zednářstvu a v revoluci.

Úvod.

V předchozích statích o zednářstvu nejednou ukazovali jsme na politickou úlohu, jakou hraje tento řád, jehož cílem, dle svědectví mnoha našich badatelů a znalců zednářstva,*) je zničení států, národností a náboženství.

Připouštějice, že tento spolek chce usilovně tento svůj velkolepý plán provést, a že k tomu pracuje už po tři staletí, považujeme za otázku nejdůležitější vyjasnit si, kdo asi jsou ti, kdož jsou duší zednářstva, a čím je to asi zájem, aby lidstvo bylo přetvořováno v bezhlavou, uniformní massu.

Dějiny velice přesně nám ukazují, že začátek svob. zednářství byl v Anglii a že Angličané byli jeho prvními šířiteli po světě. Je to faktum stejně věrohodné, jako to, že zednářstvo po 3 staletí usilovně pracovalo pro zájmy Anglie a spolupůsobilo k vybudování její moci.

Ale je těžko předpokládati, aby Angličané, nezřeknuvše se osobně národnosti, náboženství a státu, mohli po staletí provádět principy zcela odlišné od jejich názorů.

„Rozdělí-li se Dábel sám v sobě, jak asi obstojí království jeho?“ (Ev. sv. Lukáše kap. XI. 18.)

Proto, nehledě k veškeré praktičnosti, úpornosti a licoměrnosti synů Albionu,**) pochybujeme, že by zednářstvo bylo se udrželo na živu, kdyby jeho jedinou hybnou silou byli jen Angličané.

Ale je národ, pro nějž zničení (nebo aspoň zeslabení) ideí národnosti, náboženství a státu je zárukou blahobytu. Národ ten

*) John Robison, opat Barruel, hrabě Haugwitz, Clavel, Morris, Talmeyer a m. j.

**) Tak nazývali Vel. Británii staří Řekové. N. L.

nedovedl si vytvořiti vlastní stát, a zřeknuv se té myšlenky, stal se přistěhovalcem, jenž dnes už není pronásledován, jako kdysi, ale jenž stává se rovnoprávným ba leckde i panujícím!

„Jakže?“ — říkali křesťanům v XIII. stol. Dominikáni. — „Cizí rača bude nad námi vládnout? Což je ona silnější a mužnější než vy? Nebo jsou snad její dobré vlastnosti nějak pozoruhodny? Ne! Její síla tkví v proklatých penězích, jichž ovládnutí tvoří nejvyšší cíl tohoto národa.“ (De la Rive, Žid v zednářstvu)

Idee národnosti, náboženství a zřízeného státu tvoří moc národů a činí je otužilými k boji.

Zednářstvo ničí tyto ideály, nazývají je předsudky; ono seslabuje národy a činí je přístupnými židovskému vykořisťování.

Ono slouží židovským zájmům ještě více než anglickým, a židovskému vlivu děkuje tento spolek za svou životnost, důslednost a sílu.

Úlohu židovstva v zednářstvu objasňuje De La Rive v citovaném námi díle „Le Juif dans la Franc-Maçonnerie“ na základě věrohodných listinných důkazů a dokazuje, že krok k světové slávě a moci učinilo židovstvo jen pomocí tohoto řádu.

Obeznamíme naše čtenářstvo s touto důležitou knihou, jež tak obsáhle odpovídá na otázku, kdo že je ředitelem zednářstva.

Židé v zednářstvu.

Dle svědectví zednářských spisovatelů, byl oficiální začátek zednářstva učiněn v r. 1717. Než existují fakta, která dokazují, že přeměna řemeslnického cechu kamenníků na tajný filosoficko-politický spolek stala se daleko dříve.

Žid Eliáš Ashmole (1617—1692), znamenitý starožitník a vynikající fysik, zakladatel Oxfordského Musea, zasvěcen jsa do řádu Rosenkreuzerů a přijat 16. října 1646 do „Svazu zednářů“ přibral si ku pomoci Williama Lilly, slavného astrologa, lékaře Thomase Bartona, kněze Johna Pearsona, Johna Herwitta a j. a založil r. 1646 tajný spolek, jehož účelem bylo znovuvybudování Šalomounova Chrámu.

Eliáš Ashmole, náležející už k cechu kamenníků, bez obtíží obdržel dovolení v cechovních místnostech (Mason's Hall in Mason's Alley, Basing Hall Street) pořádati schůze nového spolku; ježto dle tehdejších pravidel musel každý náležeti k nějakému cechu, vstoupili všichni členové nového spolku do cechu zednářů a dostali vnější odznaky cechu toho.

Noví členové na rozdíl od řemeslných zednářů dostali název „Svobodní a přijatí zednáři“ (Free and accepted masons).

Nový spolek zahaluje své schůze tajemstvím, mění rituál přijímání členů po způsobu starých egyptských a řeckých zasvěcování.

Znamení Eliáš Ashmole založil zednářskou loži v Londýně hned po objevení se Baconovy „Nové Atlantidy“.*)

K objasnění podotýkáme, že „Nová Atlantida“ je dílem anglického kancléře Francise Bacona, napsaným r. 1621, v němž fantastickou formou líčí se stát, jenž je řízen tajným spolkem Šalomounova Chrámu; spolek ten přísně zachovává národnostní a náboženské idey, ale tutéž ideu u jiných národů ničí.**)

Znalci zednářstva a mnozí zednáři sami tvrdí, že „Nová Atlantis“ byla jedním z faktorů, již sloužili k přeměně řemeslného cechu kamenníků na filosoficko-politický spolek zednářů.

Dějiny neposkytují nám zpráv, pokud byli Bacon a Ashmole účastní zřízení spolku svobodných zednářů, tolik je však jisto, že Bacon náležel s Ashmolem k řádu Rosenkreuzerů,***)

a to stačí k pevnému přesvědčení, že velký Angličan a slavný Žid pracovali společně, majíce každý na zřeteli blaho svého národa.

Okolnost, že Židé zprvu nebyvali zjevně přijímáni mezi zednáře, nevyvrátí přesvědčení o jejich součinnosti při založení zednářstva. Je přirozeno, že k úspěšnému rozšíření se nového spolku bylo nutno, aby se stranil (aspoň zjevně) pronásledovaného a opovrženého národa. Ale později uvidíme, že proud, domáhající se připsuštění Židovstva mezi zednáře začal velmi brzo a že zednářský svaz velmi záhy začal pracovati v zájmu židovského národa.

„První pokus o dosažení rovnoprávnosti Židů v Anglii stal se r. 1753 a zednáři stáli tomuto pokusu blízko. Bill (= rozhodnutí anglického parlamentu) o udělení rovnoprávnosti Židům byl zamítnut r. 1754 zásluhou protestu londýnských kupců a obchodníků“ (De La Rive, cit. dílo str. 20).

Roku 1754 portugalský žid Martínez Paschalis založil ve Francii kabbalistickou sektu,†) do níž byli přijímáni Židé a jejímž

*) Recherches sur le Rite Ecossais Ancien et Accepté par le Fr. J. Emile Druty, ed. de 1879.

**) Viz „Obžal. řeči“ I.

***) Clavel, Illustr. Dějiny str. 181.

†) Kabbala = tajné židovské učení, jež vzniklo v zajetí Baby-lonském a jež nástupci rozšířili o obřady, plné nenávisti ku křesťanům.

byl předsedou do r. 1768. Sekta nazývala se „Cohenův řád“ (= řád kněží) a dle svědectví Henri Martina, historika, byla nejnemravnější větví zednářstva. Učení Paschalisovo bylo směsí gnosticismu a zkřesťanštělého Judaismu. Gnostikové slučovali všechna tajná učení východu a Řecka, židovskou kabbalu i příměsky křesťanských dogmat.

Po smrti Paschalisově nahradil ho důstojník St. Martin, autor knihy „Des Erreur et de la Verité“ (Omyly a pravda) a od té doby byli členové řádu Cohenova zvaní Martinisty, neboli francouzskými illuminaty. Martinisté, rozšiřivše se do všech zemí, pronikli také do Ruska.

Tato větev zednářstva t. j. Martinism existuje až po dnes. Předsedou jeho je známý Dr. Papus (viz úvod).

Po Židech Ashmolovi a Paschalisovi, hráli vynikající úlohu v zednářstvu jiní Židé Stefan Morin, Isák Long, Mojžíš Hohlbruck, Franken, Mojžíš Cohen a m. j., tak že Židy tyto lze považovati za sloupy zednářstva. Židé dostali plnomocenství ve francouzských ložích a stali se reformatory amerických loží.

Roku 1761 „Rada císařů Východu a Západu“ (nejvyšší instance francouzského zednářstva této doby) dala plnou moc Židovi Morinovi, aby co „velký inspektor“ uvedl do Ameriky pět a dvacet stupňů, jež byly ustanoveny touto radou a pojaty byly do t. zv. „Starého Přijátého Skotského Rituálu“.

Američtí zednáři měli jen tři Johannitské řády — učeník, tovaryš, mistr — až do r. 1762,*) kdy Morin zavedl dalších 25 stupňů. (De La Rive, cit. dílo str. 22.)

Výše jmenovaní Židé roku 1797 přidali k těmto 25 Morinem zavedeným stupňům ještě 8 stupňů a dali těmto 33 stupňům neoprávněný titul „Starý Přijatý Skotský Rituál“. Vytvoření tohoto rituálu bylo bez okolků připsáno jeho skutečnými autory, nebožtíku pruskému králi Bedřichu Velkému, jenž s odporem hleděl na vyšší stupně zednářstva. (Ragon, Rukověť pro zasvěcované str. 104.)**)

Roku 1780 lože „Melchisedech“, založená br.***) Vogtem v Německu, měla Židy mezi svými členy. (De La Rive str. 31.)

Kabbala hraje důležitou úlohu ve všech tajných spolcích, tedy i mezi zednáři.

*) Viz „Obžal. řeči“ I.

**) Tuilleur général de la Franc-Maçonnerie ou Manuel de l'Initié, Ragon, str. 104.

***) Br. = bratr = člen zednářstva. Zednáři rádi zkracují slova omezující se jen na počáteční písmeny.

R. 1781 odbyl se ve Wilhelmsbadu světový zednářský sjezd, na němž byli přítomni zástupci všech větví zednářských: Illuminatů, Martinistů, Rosenkreuzerů atd. Tento sjezd byl proto svolán, aby v jediný system byly uvedeny různé větve zednářské. Mimo to však na něm ujednána důležitá politická usnesení, jež byla však známa jen málo zasvěcencům.*)

Účastenství Židů na tomto sjezdu vyniklo v sestavení jeho. Hlavními členy byli: velmistr vévoda Brunšvický, Weisshaupt (hlava Illuminismu**), hrabě Virieux (francouzský delegát); Mirabeau (jenž později horlivě se zasazoval o udělení rovnoprávnosti Židům), skupina židovské mládeže se spisovatelem Lessingem (Židem) v čele; Martinisté (sestávající ze Židů a judofilů), angličtí zednáři, jichž představitel br. Tolandt byl v Anglii zastáncem rovnoprávnosti Židů, konečně Dohm, archivář pruského krále a sekretář zahraničního departementu („nesmrtelný Dohm“, jak o něm praví Halévy a jiní židovští historikové; Dohm, jenž napsal svou znamenitou knihu ve prospěch židovské rovnoprávnosti).

Na sjezdu tomto bylo usneseno, že „vyznávání víry židovské nemůže býti překážkou ku vstoupení do zednářstva“. (De La Rive str. 36.)

Kniha Dohmova „O emancipaci Židů“, jež vyšla r. 1781 dala značný impuls židovské otázce rovnoprávnosti. Dějiny této knihy zasluhují delší zmínky: Elsasští Židé obrátili se k židovskému spisovateli Mendelssohnovi se žádostí, aby napsal něco o jejich ubohém postavení. Tato zpráva měla býti podána státní radě krále Ludvíka XVI. Mendelssohn dobře postřehнул, že podobný spisek — má-li míti úspěch — musí býti napsán Nežidem a proto obrátil se k Dohmovi, jenž bydlil v Berlíně, s touto žádostí.

Dohm, jsa zednářem a přítelem Lessingovým, lnul k židovstvu a nabídku přijal. Jeho kniha byla vydána v Dessavě (Mendelssohnově bydlišti) a věnována panovníkům Evropy, jimž byla též zaslána. Byla hojně rozšířena po Evropě a r. 1781 (v tomtéž roce, kdy byla vydána), byla přeložena do frančtiny. Mirabeau, jsa jí nadšen, vydal r. 1788 v Londýně svůj spis ve prospěch rovnoprávnosti Židů pod názvem „Mémoire sur la réforme politique des Juifs et sur Moise Mendelssohn“ (Paměti o politické reformě Židů a o Mojžíši Mendelssohnovi).

*) Viz „Obžal. řeči“ I.

**) Illuminismus, jedno ze zednář. odvětví.

Ale vladaři dle všeho nebyli příliš nadšeni dedikací Dohmovou; ve Francii dokonce jeho kniha ve francouzském překladu zkonfiskována (bankéř Sehrfieber dodal do Francie 600 ex.) a v Bastille*) zničena, jakkoliv proti tomu vlivuplné osoby protestovaly (na př. encyklopaedista a zednář Laland a j.) (Israelské Archivy 1866, str. 641.)

Kniha Dohmova tedy se sice nemohla po Francii rozšířit, proto přece však sloužila za programm Mirabeauovi, když se v Národním Shromáždění přimlouval za rovnoprávnost Židů. Sympatie Mirabeauovy vůči Židům lze si vysvětliti jednak tím, že byl zednář, jednak ale že byl Židy uplacen. (De La Rive str. 121.) Jeho schůzka se Židy udála se nejspíše při jeho návštěvě Berlína, kam byl poslán králem s tajnou politickou missí. Tam se sblížil s Weisshauptem a byl jím zasvěcen do všech tajností illuminismu. Za své návštěvy v Berlíně byl Mirabeau horlivým navštěvovatelem salonu krásné Židovky Jindřišky Herzovy, slavné svým rozumem, shromažďující kolem sebe vzdělanou mládež židovskou (na př. dcery a žáky Mendelssohnovy, Dohma a j.).

„Zde měl příležitost zúplna oceniti židovskou reformu, vypracovanou Mendelssohnem a veškery výhody, jež by vznikly pro Francii, kdyby věnovala rovnoprávnost ubohým synům Israele (Graetz, Dějiny Židů, str. 175, 192).

Roku 1801 byl znovuzřízen zednářský system p. jm. „Filosofický Skotský Rituál“, starý soupeř „Velikého Východu Francie“ (francouzské zednářské to organisace, existující už od r. 1772). Znovuzřiditely Filosofického Skotského Rituálu byli Židé: John Mitchell, Bedřich Dalchow, Emil de la Molta, Isack Old a j.

„R. 1814 byl v Paříži založen system „Misraim“, jenž se nazýval „egyptským“, jenž ale daleko víc mohl se nazývati „židovským“, a to nejen dle ducha, než i dle složení svých členů. „Misraim“ řídil do té míry všechny ostatní organisace zednářské, že tyto byly vlastně v jeho naprostém područí. Tento system měl 90 stupňů, z nichž posledních 12 nazývalo se kabbalistickými.“ (Ragon, Společné vedení Svobodného zednářstva, str. 234 a 490.) Zakladateli a vůdci tohoto systemu byli žid Michael Bernard a Marek Bedarrid (De La Rive, str. 179).

Roku 1860 byl založen pověstný „Všesvětový Israelský Svaz“ (Alliance Israélite Universelle), jehož předsedou byl žid Adolf Cremier, velmistr skotského zednářstva ve Francii. Ve svazu

*) Státní vězení.

tomto seskupila se vyvolená část zednářstva všeho světa. Byl to jakýsi zednářský senát, daleko vlivuplnější, než všechny parlamenty.

„Israelský Svaz“ (Alliance Israélite) řídí se těmitěž principy, jakými se řídí i zednářská organisace až podnes. Svaz tento je otevřen lidstvu za vysokého řízení Israele (Gougenot des Mousseaux. „Le Juif“ („Žid“ str. 265.)

Úzký styk zednářstva a Svazu židovského vysvítá hlavně z toho, že zednář, jenž dosáhl 18. stupně, už tímtež stal se členem „Alliance Israélite“.

Roku 1843 byla založena v New-Yorku první lože nového židovského svazu „Bnaï-Berith“ (= Syn Svazu), mezi nímž a zednáři došlo 12. září 1874 v Charlestownu k smlouvě, potvrzené nejvyšší zednářskou vládou. Příslušným výnosem byli Židé-zednáři splnomocněni založiti tajný spolek, jenž měl působiti paralelně s obvyklými ložemi.

Hlava amerického zednářství, Židy reformovaného, Albert Pike, jmenovavší sama sebe „Nejvyšším patriarchou Světového zednářstva“ a Armand Lévy, plnomocník „Bnaï Berithu“ podepsali výše zmíněnou smlouvu

Plný titul, jakým se Lévy podepsal, je do jisté míry pln velikášství: Zednář 33. stupně, vrchní delegát velikého centrálního direktoria Neapole, člen ad vitam (doživotní) vrchní federální konsistoře Bnaï-Berithu Německa, plnomocník této a podobných konsistoří Ameriky a Anglie.

Uvádíme zde výnos, jež Albert Pike dal Bnaï Berithu k podepsání smlouvy:

„My, Velmistř Konservator Posvátného Palladia Vrchní Patriarcha Světového zednářstva;

Po schválení Nejjasnějším Velikým Kollegiem zasloužilých zednářů;

K vyplnění Aktu konkordačního, uzavřeného mezi Námi a třemi Vrchními Federačními konsistořemi Bnaï-Berithu Ameriky, Anglie a Německa, jenž je Námi dnes podepsal;

rozhodli jsme a rozhodujeme:

„Š jediný. Generální Konfederace t a j n ý c h Israelských Loží založena ode dneška na základech, vyložených v konkordačním aktu

Dáno pod Posvátnou Klenbou ve Vrchním Východě Charlestownu v milém Údolí Božského Mistra v 1. den Luny Tischri, v 12. den 7. měsíce roku 000874 Skutečného Světa.“

Podepsáno Limmud Ensof (Zednářské jméno Alberta Pika).

Tento tajný židovsko-zednářský Svaz „Bnai-Berith“, jehož lože nemají názvu, nýbrž jen čísla, stal se v brzku mohutným; číslo jeho členů (jichž většina patří i k obvyklým ložím) v krátké době přesahuje 500.000 lidí. Tento svaz vlastně je ředitelem Světového zednářstva.

Smlouva uzavřená mezi zednářstvem a svazem „Bnai-Berith“ měla zůstatí tajemstvím nejen vůči „profanům“ (nezasvěcencům), než i vůči většině zednářů. Proto v říjnu r. 1889 p. Hubert, redaktor zednářského žurnálu „La Chaîne d' Union“ (Řetěz sjednocení, dobře jsa zpraven o smlouvě mezi Pikem a „Bnai-Berithem“, považoval za nutno umístiti ve svém listu dopis o nově vzniklém americkém systému zednářském „Bnai-Berith“, jenž byl založen v Prusku a jenž nepřijímal nikoho mimo Židy.

Dopisovatel neschvaluje tento nový system, ale připisuje jeho vznik netolerantnosti německých zednářů, kteří do svých loží nepřipouštějí Židy. Hubert dodává k tomuto dopisu svou poznámku: „Vytvoření tohoto systemu nemůže býti připsáno vážnému a pravidelnému zednářstvu Spojených Států.“

Takovéto úmyslné uvádění v omyl je zcela pochopitelno; většina naivních zednářů byla by velice udivena a rozhořčena, kdyby se jim řeklo, že vedení jejich Řádu nalézá se v rukou Židů. Takováto, zdánlivě podivná protiva skutečně v zednářstvu existuje. Na sjezdu ve Wilhelmsbadu byly mimo jiné se strany zednářů položeny tyto otázky: „Jakého původu je zednářstvo a kdo jsou jeho vůdci?“ Tyto otázky jasně dokazují, že v tomto řádu je něco, co je většině „bratří“ skryto a co je známo jen zednářským pohlavárům. *)

Mimo to v tutéž dobu, kdy ve Francii, Americe a Italii hráli Židé tak důležitou úlohu mezi zednáři, některé lože německé byly zřejmě proti Židům Netolerantnost tato byla podnětem k dlouhým bojům.

Roku 1838 byla znovu přetřásána otázka o přijímání členů do loží bez ohledu na vyznání víry; to stalo se na podnět dotazu 12 Židů basilejských ku třem velkým ložím berlínským Odpověď byla nepříznivou. Berlínští zednáři odmítali možnost účastenství Židů v zednářstvu, v tomto duševním znovuzbudování Šalomounova Chrámu, ježto Židy učí talmud nenáviděti křesťany. Proto přece však lože „Agrippina“ v Kolíně n. R., „Globus“ v Lübece

*) Viz „Obžal. řeči“ I.

a lože Blücherova ve Wallstadtu, „pohnuty jsouce citem tolerance“, prohlásily cirkulářem ze dne 24. ledna r. 1838, že s nadšením přijmou bratry diuhých vyznání a že budou hájiti jejich práva. Veliké lože hamburská a saská ještě dříve se rozhodly přijímati Židy. Konečně byla tato otázka předložena k rozhodnutí velké loži Frankfurtské eklektického systemu. Rozhodnutí této lože bylo pro Židy příznivo, ale jen v zásadě. Jinak ponecháno jednotlivým ložím na vůli, chtějí-li přijímati Židy nebo ne.

K stejnému rozhodnutí došli i v Hanoveru. Pařížský list zednářský „La Chaîne d' Union“ v červnu r. 1876 psal: „Velká Národní lože 3 Globů v Berlíně a všechny lože na ní závislé nadále nepřijímají Židy. To dále nejde. Ruch pro reformu v zednářstvu je příliš silný. Lože 3 Globů brzo bude osamocena, ježto lože na ní závislé se od ní oddělí a podřídí se vedení jiné velké lože“. Roku 1884 v časopise „Allgemeine Zeitung“ byla vytištěna poznámka, z níž uvádíme výňatek: „V Německu jsou zednáři monarchisty, v zemích románských jsou většinou republikánsky demokratického smýšlení. — Velká národní lože 3 Globů i nadále neúprosně vylučuje Židy ze svých řad.“

A tak odpor proti vstupu Židů do zednářstva byl v celku slabý, jejich vliv však na tento řád byl nepopíratelný, čehož důkazem je i ona vřelá účast, jakou vždy jevilo zednářstvo o osud Židů. Tak na př. židovské řeže, jež se dály r. 1881 v Rusku, vzbudily jednomyslné rozhořčení v ložích zednářských. „Velký Východ Francie“ poručil podřízeným ložím, aby zahájily „sbírky na prospěch ruských Židů, nehájených vládou ruskou, na prospěch obětí fanatismu, vskutku podivného v století osvěty a pokroku“ (La Chaîne d' Union“ červenec r. 1881).

„Velký Východ Hollandska“ pod předsednictvím Velkého Národního Mistra, nizozemského prince Bedřicha, „vyslovil ostrý protest proti netolerantnosti, jež od nějaké doby jeví se v Rusku vůči Židům“ (Chaîne d' Union červenec 1881). Takové protesty mohou býti ovšem z části omluveny citem lidskosti. Nesmíme však pouštěti se zřetele, že zednářstvo je „dobrovolný otrok, jenž zadal svou svobodu neznámému pánovi; řada strašných kleteb a hrozeb vydává tento řád v úplnou disposici zákulisních loží, sestávajících ze Židů“ (Le Courrier, červenec 1886).

Hrabě de Maistre, francouzský spisoval-filosof (1754—1821) velmi dobře zpravený o činnosti tajných spolků, hlavně Martinistů a Illuminatů, praví v zápiscích adresovaných caru Alexandru I.: „Není pochyby, že existují spolky, organisované k zničení všech

trůnů a všech oltářů v Evropě. Sekta, jež k tomu nyní směřuje, zřejmě používá silně Židů, jichž je nutno velice se stříci“. (Čtyři, nevydané kapitoly o Rusku, kap. IV.)

O vlivu Židů na zednářství svědčí i velký jich počet mezi hodnotáři tohoto řádu. Tak slavný Adriano Lemmi byl nucen přijati židovství, aby se mohl stát vrchním patriarchou světového zednářstva. (De La Rive, str. 420).

Mimo holá fakta, námi uvedená, už sama filosofická stránka židovstva nasvědčuje jeho spojitosti se zednářstvem: „Mojžíš Mendelssohn rozvíjel ideu reformovaného židovstva s vírou v Boha a mravností, vytékajícími z přírody, osvobozenými od formálností a obřadů (Gougenot de Mousseaux).

„Tento judaismus pomalu mění se v deismus čili v náboženství přírody, jehož přívrženci nemusejí ani náležeti k židovskému národu“ (Kluber, Droit Germanique, 4. vyd., § 516, nota 4.).

„Práce německých učenců na půdě zpopularisování náboženských učení našly ozvuk ve Francii; doufejme, že Francie na této půdě vykoná stejně mnoho, jako vykonala na poli politického a sociálního obrození.“ (Řeč Žida Cremiera, velmistra skotského zednářstva a předsedy Israel. Svazu) (Israel. Archivy, str. 13., 1867). Spojitost mezi tímto náboženstvím Přírody, jež hlásají Židé, a zednářským Bohem Přírodou je samozřejma.

Roku 1862, kdy Francie proživila řadu revolucí, chystala se k novému převratu, kdy Itálie byla zmítána bouřemi, směřujícími k zničení papežského trůnu, kdy v Polsku chystalo se vzbouření (za pomoci zednářů) — objevil se v pařížském listě „Le Monde“ (5. listopad 1862) článek, jenž svědčil o tom, že někteří současníci nemýlili se ohledně skutečné příčiny všech těchto a budoucích běd.

Uvádíme z toho článku jenom tolik: „V Hamburce existuje tajná společnost se zednářskou formou, podřízená neznámým vůdcům. Členy společnosti jsou po většině Židé. V Berlíně jsou lože, sestávající výlučně ze Židů. V Londýně, jak se praví, je sídlo revoluce, již řídí velmistr lord Palmerston, existují dvě lože židovské, přes jejichž práh nikdy nepřejde žádný křesťan. Tam jsou soustředěny veškery nitky revolučních živlů, působících v ložích křesťanských.

V Římě lože, skládající se výlučně ze Židů, je nejvyšší tribunál revoluce.

„Nechť zmírní Hospodin utrpení, jež připadnou v úděl velikých tohoto světa, následkem jejich bezstarostností a nechat je On osvití, aby pochopili, k čemu směřují zednáři, šíříce mezi národy revoluci a republiku na prospěch židovstva.“

Židé v revoluci.

Roku 70. po Kristu císař římský Titus rozbořil Jerusalem, spálil chrám a vyhubil na 600.000 Židů. Roku 135. císař Hadrian vybudoval na rozvalinách Jerusalema pohanské město Aelia Capitolina, což vzbudilo bouři mezi Židy, při jejímž udušení zahynulo na 582.000 Židů.

Od té doby Židé, neobhájevše si svou samostatnost, rozptýlili se po celém světě, a toto jejich světoběžnictví trvá už téměř 18 století.

Dějiny židovského národa od té doby až po naše dny mají vždy stejný průběh: v jejich rukách soustředil se kapitál, jehož pomocí oni vykořisťovali původní obyvatelstvo: vykořisťování toto mívalo za následek protižidovské bouře a vyhnání Židů; králové však potřebující peněz, přivolávali je zase zpět, prokazujíce jim ochranu a leckdy i přednost před ostatními poddanými jim dávající. Když však lidu došla trpělivost, tu začínala se nová pronásledování, nové řeže.

Pravda, i králové vždycky nebyli k Židům milostivi. Tak na př. Filip Sličný je zprvu chránil, dostáváje od nich obrovské příjmy. Ale r. 1306 pojednou téměř přes noc — náhle se změnil a dal všechny Židy pozavírat do vězení, zkonfiskoval jejich jmění, načež je pod trestem smrti z Francie vyhnal.

Ale takovéto jednání nebylo nikterak pravidlem, jak o tom svědčí sami Židé:

„Židé za všech dob nalézali vždy více blahosklonnosti u králů než u národa. Leckdy nesnášlivost a krutost lidu vedla k hroznému pronásledování a častokráte králové vystupovali na naši obranu“ (Israelské Archivy roku 1849, sv. X., str. 343).

Židovské lichvářství a neslýchaná procenta, jež požadovali na svých dlužnících (v XIII. století dle Storba až 174%!) bývala uzákoněna nejvyšší vládou.

Křesťanské duchovenstvo, zrovna jako králové, bývalo také stálým ochráncem Židů. Židovští spisovatelé Bedarrid, Halévy a j. doznávají, že římsští a avignonští papežové (Alexander VI., Klement V., Klement VI. a mn. j.) za všech dob přispívali svou pomocí pronásledovaným Židům.

Křesťanský fanatismus, jímž obvykle vykládáno bývá pronásledování Židů, nehrál rozhodně v této věci hlavní úlohu, o čemž svědčí i to faktum, že v mohamedánských zemích byli Židé pronásledováni se stejnou, ne-li s větší ještě zuřivostí, než v zemích křesťanských.

Roku 1146 sv. Bernard, hlásaje třetí křížáckou výpravu, varoval křesťany, aby nenásledovali své předky v krutostech vůči Židům. „Jenom autorita sv. Bernarda mohla spasiti nešťastné Židy, nenáviděné všemi ne tak pro jejich náboženství, jako pro jejich neobsáhlé bohatství“ (Henri Martin, Histoire de France, s. I.).

V XV. stol. přílišný luxus, jenž vznikl mezi vyššími třídami, budí potřebu peněz a přispívá k neobyčejnému rozvoji židovského lichvářstva, oné hlízy, jež existuje až po dnes. Nehledě k oné potřebě peněz, v druhé polovině XV. stol. Židé byli vyhnáni ze Španělska, ze Saska, Curychu, Mohuče, Erfurtu, Bavorska atd.

Ve Francii antisemitský ruch probudil se s novou silou v XVII. stol. Roku 1615 bylo Židům navrženo, aby během měsíce „očistili království“. Ale jejich pobyt ve Francii zanechal nevyhladitelné stopy; židovský duch pronikl veškerým křesťanským obyvatelstvem, cit nejelementárnější mravnosti a spravedlnosti byl udušen, a zvyk používati draze zaplacených služeb židovských tak byl zakořeněn, že bez nich už nemohli Francouzi ani býti.

Tak Ludvík XIV. k vůli svým častým vojnám neustále potřebující peněz, nejednou byl nucen obracet se o pomoc k současnému Rotschildovi, bankéři Samuelu Bernardovi, při čemž král Slunce byl nucen ponižovati se před židem a třeba že jsa naplněn hnusem, byl nucen vlídně přijati ho ve Versaillu.

Jako nemoc tím úspěšněji se rozvíjí, čím je organismus slabší, tak i vliv Židů upevňoval se tím více, čím více byla Francie se slabována mravním úpadkem svých vyšších a středních tříd.

Tento mravní úpadek za Ludvíka XV. budí prudké nájezdy slavného kazatele, otce Lacordaira:

„Křesťanská mravnost,“ praví on, „je usmrcena ranou do srdce. V pokoji, kde spočívalo kdysi tělo Ludvíka Svatého, Sardapal (Ludvík XV.) se bavil! Ženy, z bláta povznesené, hrály si tu s korunou Francie. Potomci křížáků plazili se po předsíních a líbali lem šatu panující kurtisany, odnášejíce si od stupňů trůnu do svých obydlí neřesti, jímž se klaněli.“

„Místo pluhu a kordu nehodná mládež dovedla vládnouti jen sarkasmem proti Bohu a nestoudností proti člověku.“

„Buržoasie, slepá napodobitelka královské znemravnělosti a zkaženosti, šla stopou vyšších tříd.“

„Literatura a filosofie proniknuty jsou bezbožností, dovršovaly dílo demoralisace“ (De La Rive, Žid v zednářstvu, str. 17).

Filosofové a encyklopaedisté XVIII. století, kteří skoro bez výjimky patřili mezi zednáře, dovršující všeobecnou znemravnělost, projeví tím též ohromný vliv na osud Židů. Encyklopaedie d' Alembertova, Diderotova, Condonetova, Lalandova a j. hlásala filosofickou nevěru, deismus*) a materialismus,**) a hrála významnou úlohu při podmanění světa Židy.

O Voltairovi samotném praví Židé: „Kdyby byl Voltaire naším nepřítelem, tu by Voltairianismus byl nám v nejvyšší míře užitečným. Jsme nadšeni Voltairem a neobyčejně jsme mu díky zavázáni“ (Israelské Archivy, červen 1878, str. 324; květen 1882, str. 152).

„Sociální kontrakt“ Rousseauův byl majákem Revoluce a dovolil Židům, aby „útokem hnali na křesťanstvo,“ praví pokřtěný žid, opat J. Lemann.

Konečně zednářstvo sehrálo významnou úlohu v rozhodování židovské otázky: „Sloučení se Židů v zednářství,“ píše doktor Bataille ve spise „Diable au XIX. siècle“, jež zcela nepochybně existuje, svědčí o solidárnosti židovské račy, neboť v zednářstvu sloučení jsou Židé všech směrů; kabbalisté, atheisté (nevěřící v Boha), skeptikové (nevěřící ničemu) atd.

Vliv výše zmíněných faktorů nad míru příznivě působil na situaci Židů ve Francii v XVIII. stol.

Ludvík XVI. už značně ulehčil jejich osud, jak bude ukázáno níže. Proto přece však postavení Židů na počátku jeho vlády nebylo nijak závidění hodným.

Ve Francii v té době byl dvojitý typ Židů: t. zv. španělští Židé, vyhnaní ze Španěl a Portugalska v r. 1492 a 1496, sídlící v Bordeaux, Bayonně a Avignonu a těšící se rozsáhlým privilegiím a t. zv. němečtí Židé, vyhnaní v XV. stol. z Němec, obývající Elsass-Lothrinsko a mající jen velice omezená práva.

Před revolucí byla Židům dovolena některá zaměstnání, jiná zase zakázána. Tuto jich výpočet:

*) Deismus, filosofické učení, připouštějící existenci Boha vůbec, ale popírající zjevení.

**) Materialismus, filosofické učení, připouštějící existenci jen věci, a popírající existenci ducha t. j. duše a Božství.

Dovolená zaměstnání:

1. Veškeren obchod.
2. Dodávky.
3. Prostředkování a kolportáž obchodu.
4. Banky a zastavárny.
5. Umění a některá řemesla (řemeslníci tvořili cechy a některé cechy nedovolovali Židům, aby s příslušníky cechu konkurovali).
6. Tisknutí knih.
7. Astronomie.

Zakázaná zaměstnání:

1. Ovládání nemovitého majetku.
Ovládání křesťanských otroků a obchod s nimi.
3. Používání křesťanského služebnictva.
4. Vyržování škol pro křesťany, vyučování na universitách (Židé měli své školy a akademie).
5. Vojenská služba.
6. Účastenství v parlamentu.
7. Účastenství v magistratuře.
8. Majetek lékáren, skladů léků, hotelů a hostinců.

Zaměstnání brzo dovolená, brzo zakázaná:

1. Vybírání daní.
Vybírání mýta.
3. Spravování financí králů (svěřované obyčejně favoritům)
4. Finanční reprezentace u cizích dvorů.
5. Hodnost „bailli“ — správců pozemkového jmění, spojená s vykonáváním soudnictví. (Tato hodnost bývala svěřována Židům hlavně na jihu Francie, v době, kdy tam byla rozšířena sekta Albigenských (od XI.—XIII. století).*) Příčinou toho bylo, že sekta tato, podléhající vlivu učení židovské kabbaly, byla Židům velice nakloněna. Když sekta tato v XIII. století křížáckou výpravou, zosnovanou papežem Inocencem III., byla vykořeněna, byli její členové, smířivší se s církví katolickou, přinuceni k přísaze, že nikdy už nesvěří Židům hodnost „bailli“.
6. Lékařství. (Sláva židovských lékařů ve středověku byla značná. Nehledě na zákaz, jímž zabraňováno křesťanům používat

*) O této sektě, odvětví to gnosticizmu, viz blíže v „Obžal. řečech“ I.

Židů jako lékařů, mnozí vynikající lidé. ba i králové používali služeb židovských lékařů.)

Tento seznam zaměstnání, jež byla Židům dovolována a zakazována ve Francii, jest jasnou ilustrací jejich dějin v této zemi.

Výnos Ludvíka XVI. z r. 1784 o svobodě obchodu, provozovaného Židy, byl počátkem jejich rovnoprávnosti.

Ale § 6. tohoto výnosu zakazoval Židům ženiti se bez dovolení krále, což vzbudilo mezi Židy ve Francii bouřlivý protest.

Židé pokorně dokazovali králi, že slib coelibátu, tak rozšířený mezi křesťany, přiči se zákonu přírody a vede k zmenšení počtu obyvatelstva a že král je vlastně povinen podporovati rozmnožení se té části svých poddaných, která poslouchajíc hlasu svého náboženství a hlasu přírody, vyznačuje se úžasnou plodností (Národní archivy, K. 1142, Nr. 45, O1, 346, sv. 758).

Úkazem z r. 1787 změnil Ludvík XVI. omezení občanských práv, týkající se přináležení k protestantství.

Tento výnos, zbavivší státní církev jejího dominujícího postavení, byl dalším krokem k dosažení rovnoprávnosti Židů.

A skutečně také r. 1788 dosadil Ludvík XVI. zvláštní komisi pod předsednictvím p. Malesherbes k rozhodnutí o otázce rovnoprávnosti Židů. Do komise povoláni administratoři oněch okresů, v nichž bývala většina židovská, jakož i vynikající zástupci Židů.

Židé z Bordeaux a Bayonny obrátili se k Malesherbesovi s prosbou, by vůči nim nebyly stanoveny nové zákony a aby oni nebyli směšováni se Židy elsasko-lotrinskými. Židé tito byli přesvědčeni, že každá změna jen zhorší jejich postavení.

Svolávaje tuto komisi, nechtěl Ludvík XVI. hned dáti Židům plnou rovnoprávnost; on chtěl je nejdříve podrobiti zkoušce a pak chtěl připravit křesťanské obyvatelstvo na chystanou reformu. Nemohl ani jednati jinak, když velký přítel Židů v Národním Shromáždění, opat Grégoire, autor knihy „Badání nad fysickým a mravním obrozením Židů“ r. 1788 napsal:

„Reforma židovského národa není dílem minuty! Před prohlášením nových zákonů je nutno seznámiti s nimi občanstvo a připravit je na to. Soudím, že stačily by dvě generace k provedení toho, a to jen v případě, že by všechny okolnosti byly reformě příznivými.“

A vskutku, náhlé prohlášení rovnoprávnosti Židů bylo by vyživavostí vůči obyvatelstvu elsasko-lotrinskému, jež stalo se obětí židovského vykořisťování.

Takové zrady na zájmech francouzského národa nemohli ani Židé očekávati od krále.

Jenom republika, řízená lidmi, jež Židé by podplatili, mohla je učiniti rovnoprávními občany a hlavně poskytnouti jim onoho vlivu, jemuž se těší až podnes ve Francii!

K zničení monarchie a k zřízení republiky bylo však třeba státního převratu a ten byl proveden spojenými silami Židů, oddaného jim zednářstva a utopistů,*) chycených na udici liberálních a humanitárních**) ideí, snících o obrození vlasti, a přece vlastně působících k její záhubě!***)

Už 3. srpna r. 1789 †) začalo rokování o „otázce židovské“. Židé žádali:

1. Přiznání jim francouzského občanství.
2. Dovolení usazovati se ve všech městech Francie.
3. Zrušení všechny nespravedlivé daně atd.

K posouzení těchto požadavků zvolena zvláštní komise.

28. září 1789 Národní Shromáždění, odloživši všechny ostatní předměty jednání, zkoumalo žaloby elsaských Židů, stěžujících si na pronásledování se strany křesťanů

Po prozkoumání žalob Židů, obrátilo se Národní Shromáždění k elsaské administraci s poukazem, že po „deklaraci práv člověka“ všichni lidé musí býti považováni za sobě rovné a že je tudíž nutno, aby Židé všemožně byli uchráněni od pronásledování.

Stejné prohlášení bylo podáno i králi.

14. října r. 1789 přišla deputace elsasko-lotrinských Židů poznovu před Národní Shromáždění a Žid Bir-Isak-Bir měl řeč, jež působila hlubokým dojmem.

„Jsme děti jednoho Boha,“ pravil mimo jiné, „ale nás pronásledují a utiskují. My snášíme všechno mírně a pokorně. Zlepšete naše postavení!“

Deputace byla okázale uvítána a propuštěna s největšími sliby.

23. prosince 1789 byla židovská otázka poznovu přetřásána v Národním Shromáždění. Proti rovnoprávnosti Židů nejohnivěji vystoupil opat Mori, mluvě mimo jiné

*) Utopie = neuskutečnitelná tužba.

**) Humanitární == pečující o blaho lidstva.

***) Viz „Obžal. řeči“ I.

†) Začátek francouzské revoluce klade se právě do tohoto roku.

„Když Karel Lysý,*) jenž dal Židům občanská práva, byl otráven svým židovským lékařem, byli Židé vyhnáni z Francie. Sedmkrát byli z Francie vyháněni a sedmkrát zase byli zpět povoláváni.“

„Skoupost je vyháněla a skoupost s hloupostí je opět přivolávala zpět“ — psal Voltaire.

Během sedmnácti staletí nesplynuli Židé s ostatním lidstvem.

Jejich hlavním zaměstnáním je obchod penězi. Oni nikdy se nezaměstnávali zemědělstvím, ale vždy byli bičem zemědělskému obyvatelstvu. V Polsku, kde mají celý venkov, pot křesťanských otroků 'rosí půdu, na níž žne obilí a sbírá jmění Žid. Židé nebyli rolníky ani za Davida, ani za Šalomouna a zaměstnávali se jen obchodem.

A chcete snad z nich udělati vojáky? Nedovedu si představití vůdce, jenž by velel armádě, složené ze Židů — v den šábesu! Oni nikdy nebojovali v tento den a nepřátelé jejich využítkovali vždy této okolnosti.

V Elsasku patří jim za 12 millionů zástav na půdu. Dáte li jim rovnoprávnost, tu během desíti let ovládnou celou provincii a změní ji v židovskou kolonii.

„Není třeba pronásledování: každé náboženství má právo na vážnost. Dělejte jim dobrodiní jako jednotlivcům, ale ne jako Francouzům, ježto oni nemohou býti občany.“

Řeč opata Moriho vyvolala živý protest se strany Robespierrovy, jenž háje Židy, usiloval o darování jim rovnoprávnosti.

Po dlouhých debatách zednářů a Jakobínů navrhl Duport tuto redakci zatímního rozřešení židovské otázky:

„Žádný Francouz nemůže býti bez svolení Národního Shromáždění zbaven práva aktivního občana, práva býti zvolen k veřejným hodnostem.

Při tom veškerých existujících zákonů a pravidel nebudiž dbáno.“

Předseda Shromáždění p. de Clermont-Tonnerre schvaloval tuto redakci.

Mirabeau posilnil ji skvělou řečí, v níž vylíčil smutný stav Židů:

„Pánové! — pravil — nezapomínejte, že jsou to také lidé jako my, že jsou spíše nešťastnými, než vinnými. Vězte, že tento

*) Francouzský král, vstoupil na trůn r. 843, † r. 877 na cestě do Říma.

nešťastný národ, tak vřele usilující o to, obdržeti práva občanská, neméně vřele a upřímně snaží se vyplniti povinnosti, spojené s titulem občana.“

Nehledě k tak skvělým obhájcům, byl návrh zednáře Duporta zamítnut 407 hlasy proti 403. (Moniteur Universelle, prosinec 1789, str. 79.)

Tímto výsledkem nespokojení zastánci Židů v Národním Shromáždění hned druhý den (24. prosince 1789) obnovili debatu o židovské otázce.

Znovu byla přednesena formule Duportova.

Ale prohlášení elsaského poslance Refbella, že předpojatost proti Židům je příliš velkou a že — bude-li Židům dána rovnoprávnost, neručí za obyvatelstvo elsaské — prohlášení toto zjednálo většinu straně Židům nepříznivé a tak definitivní rozřešení židovské otázky odloženo na dobu příští.

28. ledna r 1790 Talleyrand jménem Ústavního Výboru znovu předložil k posouzení židovskou otázku.

Tentokráte jednalo se o tak zv. španělské a portugalské Židy, bydlící v Avignonu, Bordeaux a v Bayonně. Tito poslední — jak ukázáno výše — požívali různých privilegií, na rozdíl od Židů elsaských.

Ve výnosu Ludvíka XVI. z r. 1776 praví se o nich :

„Přejeme si, aby tito Židé byli považováni za rovny všem ostatním našim poddaným, narozeným v našem království; pokud se týče soudů i jiných okolností.“

Talleyrand, chvále jejich vlastenectví, naléhal na oficielní uznání jich co aktivních občanů. Po dlouhých debatách Národní Shromáždění ustanovilo: „Španělští, portugalské a avignonští Židé podrževše dosavadní svá privilegia, budou nadále používatí všech práv aktivních občanů.“

Nutno poznamenati, že španělští a portugalské Židé nikterak nenaléhali na dosažení plných občanských práv, jsouce spokojeni svým postavením a že Talleyrand tuto otázku jen proto přivedl na přetřes, aby tím usnadnil Židům elsaským dosažení téhož.

A vskutku! V tomtéž zasedání 28. ledna 1790 elsasští Židé podali Národnímu Shromáždění petici o darování jim občanských práv a odvolávali se při tom na případ španělských Židů. V petici úporně žádali ve jménu spravedlnosti, aby jim nebylo odpíráno to, co jejich souvěrci už dosáhli.

Tato petice byla sestavena advokátem Godardem, jenž uváděje deputaci Židů elsaských, pronesl řeč, v níž beze studu chválil židovské vlastenectví atd.

„Nebudete ani chvíli váhati, pánové — řekl — když se dozvíte, že z 500 Židů, bydlících v Paříži, přes 100 patří k národní gardě a že těchto 100 mužů obětuje svůj život za naši ústavu

Zakončí-li se dnešní den dle našich přání, tu bude nejvýznamnějším dnem veškeré revoluce.“

Shromáždění předsedající opat Mulot odpověděl na tuto řeč velice blahosklonně, ba pro Židy až lichotivě. Ale proto přece bylo rozřešení této otázky opět odloženo.

8. února 1790 židovské zlato vyvolalo toto usnesení pařížské městské rady:

„Usnesení hromadné schůze. Přimlouváme se u Národního Shromáždění za darování Židům všech práv a za uznání jejich zásluh o vlast.

Podepsáno :

maire Bailli, předseda Mulot a j.“

Ale i v tomto dokumentě — z něhož jsme uvedli jen závěr — je toto místo :

„Je nutno, aby městské rady druhých okresů vyslovily se o otázce udělení Židům práv občanských, neboť svůj hlas považujeme za nedostatečný.“ (Moniteur Univ., 9. února 1790.)

Národní Shromáždění zachovalo se k této petici sice blahosklonně, ale vyhýbavě.

V březnu r. 1790 v pařížském listu „Mercure“ byla otištěna studie, v níž vřele hájena myšlenka nerozšíření práva, udělená španělským a portugalským Židům i na elsaské souverce „V náboženských názorech těch i oněch je skutečný rozdíl. Židé španělští a portugalské drží se bible (vydání Jerusalemma), Židé elsasští však talmudu a mišny. Zásady babylonského talmudu pak přičí se veškerému veřejnému pořádku.

To dokazují jen tyto ukázky z mnoha pravidel:

„Gojové (nežidé) jako dobytek nepatří k našim bližním a není dovoleno prokazovati jim milosrdenství “

„Mojžíš řekl: „Nepokradeš. To vztahuje se jen k bližnímu. Křesťan však není našim bližním.“

„Svět patří Židům. Oloupiti goje není tedy hříchem.“

„Bůh neodpustí Židovi, jenž vrátí gojovi ztracený majetek.“

„Nejlepšímu z gojů vezmete život.“

„V den Jom-Kippur (Dlouhý den) rabíni osvobozují Židy od kletby a slibů, daných gojům na minulý a příští rok.“ (De La Rive, Žid v zednářstvu, str. 110.)

Proti tomuto článku na obranu Židů vystoupil advokát Godard, zaslav list redakci Moniteura dne 29. března 1790. V listě tom tvrdil úporně, že všichni Židé bez rozdílu vyznávají Mišnu a Talmud a že následovně není příčiny, dělati rozdíl mezi Židy z Bordeaux a Avignonu a mezi Židy elsasko-lotrinskými.

Ve skutečnosti existují dvě redakce Mišny, z nichž jedna byla podkladem talmudu jerusalemského a druhá talmudu baby-lonského.

První talmud má co hlavní pramen bibli, druhý nese na sobě silné známky kabaly. Tento rozdíl obou talmudů je přesně vytčen v listě Židů španělských a portugalských, zaslaném výše zmíněné komisi, již dosadil Ludvík XVI. Proto také vysvětlujeme si ten dvojí loket, s jakým chovali se ve Francii k Židům španělským a k Židům elsasko-lotrinským.*)

Výše zmíněný projev městské rady pařížské ve prospěch Židů lze si dosti snadno vysvětliti. Tehdy bylo v Paříži jen asi 500 Židů, občanstvo necítilo tedy ještě onoho hnětu židovského vykořisťování. Mimo to, jak praví de La Rive, hrálo při tomto projevu židovské zlato nemalou úlohu.

Zcela jinak v této věci zachovávali se představitelé oněch měst, kde Židé žili ve větším množství: tak 15 okresních výborů města Štrassburka prosilo odmítnouti požadavek Židů po rovnoprávnosti. V 8 výborech pak žádáno vypovězení Židů ze Štrassburga (Moniteur Univ. 22. srpen 1790).

Mezitím dne 20. července 1790 v Národním Shromáždění byla na denní pořádek postavena otázka Židů metských. Tito po dvě staletí platili 20.000 livrů ve prospěch vévodského rodu Brancova. Židé prosili Národní Shromáždění, aby této povinnosti byli zbaveni. O otázce jednáno od 10 h. večer do půl 11. h. večer. Rozhodnuto ve prospěch Židů města Met, kteří od té doby nemuseli platiti daň vévodskému rodu Brancovu. Od podobné daně pak osvobozeni i jiní Židé, v jiných městech.

*) Mezi oběma druhy Židů je vskutku rozdíl. První z obou považují se za raçu vyšší a vyhýbají se sňatkům s druhými. De La Rive nedostatečně vysvětluje, zda Židé španělští vskutku si zasloužili privilegia, jichž se jim ve Francii dostalo. Aspoň jejich vyhnání ze Španěl (1492) a z Portugalska (1496) svědčí o tom, že tamní vlády měly o Židech zcela jiné mínění, než vláda francouzská. N. L.

Toto ukvapené rozhodnutí tak vážné otázky vyvolalo protest se strany elsaského poslance Refbella:

„Nejedná se jen o rod Brancův, ale o skutečnou reformu na prospěch Židů. Nelze rozhodovati otázku tak důležitou během půl hodiny. Upozorňuji Shromáždění na to, že tito Židé neplatí mimo to žádných jiných daní. Jedná-li se však o to, osvoboditi Židy od placení daní vůbec, pak je to ovšem zcela jinou věcí“

Protest tento vyvolal živou debatu, jejíž výsledkem bylo odevzdati celou věc finanční komisi.

18. ledna 1791 vystoupili Židé znovu v Národním Shromáždění s otázkou rovnoprávnosti a to pomocí svého poslance Louise Martino.

Proti obhájcům Židů vystoupil princ Broglie. On byl proti tomu, aby se o otázce této jednalo mimo pořad, čímž porušen hrubě denní pořádek. Prohlásil dále, že několik bohatých Židů z Elzaska vynakládá ohromné sumy, aby si zjednali silnou protekci v Paříži; že nálada elsaského obyvatelstva není rozhodně pro náhlou reformu; že otázka tato má býti zůstavena jen Ústavnímu Výboru, jenž se jí také už dávno obírá. Tento návrh prince Broglie byl přijat, k čemu hlavně přispěla zmínka o podplácení se strany Židů. Mnozí poslanci, nemající čisté svědomí, byli rádi, že otázka tato bude přenesena na ústavní výbor a že nenastanou další pro ně nepříjemná odhalení. (De La Rive 121 str.)

27. září r. 1791. Zařizující výbor rozhodl se „dát Židům práva občanská“.

Princ Broglie znovu protestuje a připomíná Shromáždění, že obyvatelstvo Elzasu je dlužno Židům na 15 millionů franků. Ježto však obyvatelstvo elsaské nemá dohromady více jmění než asi 3 milliony franků, je zřejmo, že 12 millionů franků ze summy 15 millionů jsou lichvářskými úroky.

„Nesmíme dát Židům práva občanská dříve, než objasní se tato otázka a než obhájíme zájmy obyvatelstva. Navrhují, 1. aby Židům bylo nařízeno, předložiti vládě přesný výkaz dlužních povinností, jež k nim mají elsasští křesťané, 2. aby byly zjednány informace o platební schopnosti dlužníků, 3. aby místní vlády vyslovily se o způsobu definitivního skoncování dlužního poměru mezi Židy a křesťany v Elzasku a aby veškeren tento materiál byl pak postoupen zákonodárnému sboru.“

Jakkoliv tyto požadavky prince Broglie byly přijaty, přece jen 28. září 1791 Ustanovující Shromáždění rozhodlo:

„Ježto složení občanské přísahy (serment civique) dává právo občanské, proto sluší Židy, kteří tuto přísahu složili, považovati za občany francouzské.“ (Redakce zednáře Duporta. De La Rive str. 133.)

13. listopadu 1791. Ludvík XVI. podepsal zákon o rovnoprávnosti Židů.

Křtěný Žid, opat Lehmann, píše o tom: „Ó, velkodušná a opatrná Francie, tys sama sebe tím zničila a zradila.“

10. srpna 1792 Ludvík XVI. byl prohlášen za zbavena trůnu; 12. srpna byl uvězněn v Templu; Jakobíni užívajíce na svých aktech formule: „v roce svobody“ přidali po uvěznění králově i formuli: „v roce rovnosti“. Akt o uvěznění krále nese na př. datum: „Ve 4. roce Svobody a v 1. roce Rovnosti.“

To bylo vítězství zednářů sloučených se Židy!

A tak monarchie byla zaměněna republikou a Židé, nehledě k energickému odporu některých pravých vlastenců, stali se plnoprávnými občany francouzskými.

Činnost jejich za první republiky nese svědčí zrovna o tom, že by se snažili býti hodni této nové své hodnosti. Vidouce před sebou pojednou volné pole činnosti, postarali se Židé honem rozvinouti své skvělé finanční nadání, a své — vlastenectví. Chytrými spekulacemi s papíry i se zlatem nabyli ohromného jmění. Dostavše — podplacením — do rukou veškery dodávky armádě, obohacovali se na úkor Francie, nechávali armády hladověti, dodávali špatnou obuv i šatstvo. Mimo to zaměstnávali se i špehounstvím, o čem svědčí tento výmluvný dokument, vzatý z Národního Archivu, Serie A F 2:

„Severní Armáda.

Zakazuje se Židům následovati armádu a to pod trestem smrti.

Generálové, velitelé posádek a dozorčí výbor města Monsu mají ty, kdož tento zákaz překročí, zatknouti a je do 24 hodin dáti zastřeliti.

Mons 16. Messidoru, 2. rok francouzské republiky jediné a nerozlučné.

Představitel Národa u Severní Armády
Lorrau.“

A tak protektoři Židů, dostavše moc do své ruky, dovolovali jim drancovati Francii, ale proto přece nechtěli učiniti své vojny závislými na věrnosti a nevěrnosti Židů, neboť protektorům těmto

šlo přece jen v první řadě o to, aby pozvedli slávu nové republiky v očích celého světa.

Dále svědčí tento akt i o tom, že Jakobíni, jakkoliv uvedli Židy mezi plnoprávné občany, přece jen neoddávali se illusi, pokud se tkne mravní úrovně tohoto národa a dobře si byli vědomi, jakou nebezpečnou sílu to pustili na svobodu.

Vznik císařství ve Francii vzbudilo u Židů hotovou paniku. V oficiálním aktu ze dne 10. února 1806 nejsou už nazýváni francouzskými občany, ale prostě osobami židovského vyznání. (De La Rive str. 156.)

Snažíce se získati si přízeň nového monarchy, Židé zříkají se honem svých bývalých přátel — Jakobínů — a stávají se horlivými stranníky Napoleona I. Den, kdy byl prohlášen za císaře, byl oslaven v synagogách s nebývalou slávou. (Moniteur, 5. února roku 1805)

Napoleon I. měl dle všeho nejupřímnější vůli rozřešiti židovskou otázku. Nehledě k svému skvělému duchu, byl přece jen poněkud na omylu, pokud se tkne povahy židovského národa. Tak r. 1799 jsa ještě generálem Bonapartem, vydal v Cařihradě manifest k Židům, aby stanuli pod jeho prapory a aby s jeho pomocí šli znovu vystavět chrám jerusalemský. Vyzvání toto zůstalo bez výsledku. (Moniteur, 22. května 1799.)

Stav se císařem, Napoleon všiml si židovské otázky. Měl záměr odstraniti škodlivé zvláštnosti židovských zákonů a přizpůsobiti je dle možnosti k zákonům francouzským.

Zákonem ze dne 30. května r. 1806 svolal synedrion vynikajících Židů, na němž mělo býti uvažováno o tom, jak přivést Židy k čestné práci, jak zameziti židovské lichvaření, jež tolik ochuzuje nižší, zemědělské třídy. Než bylo synedrion skončeno, byly zastaveny všechny peněžní processy mezi Židy a křesťany.

První zasedání Synedria odbýváno dne 26. července 1806 v pařížské radnici. Členů bylo 56. Předsedal Žid Abraham Furtado, jenž dal ve své řeči výraz nadšení pro hrdinu — osvoboditele. Císařský komisař Mollet zahájil synedrion těmito slovy:

„Víte, že chování se mnoha vašich souvěrců vzbudilo u obyvatelstva žaloby, jež dostihly až k stupňům trůnu. Císař chce, byste mu podali zprávy o vašich zákonech a přeje si, aby tyto zákony neosamotňovaly vás od ostatního obyvatelstva, nýbrž abyste se stali Francouzy. Na vás záleží, máte-li dosíci tohoto titulu a máte-li se ho státi hodnými.“ (De La Rive str. 164.)

Tento Napoleonův krok vzbudil strach v jiných státech evropských: tak na př. v Stockholmu bylo Židům pod přísným trestem zakázáno míti styky s pařížským synedriem.

Mezitím dle všeho členové synedria nepřiliš spěchali dáti císaři vysvětlení o jejich zákonech: jejich práce neobjasňovala nic Proto na den 5. února 1807 bylo svoláno nové synedrion. V prvním jeho zasedání bylo usneseno poděkovati křesťanskému duchovenstvu za ochranu, již vždy Židům poskytovalo a předložiti opis poděkování ministru kultu.“*)

Resultátem dvou synedrií byly dva císařské výnosy ze dne 17. března a 11. prosince 1808.

První výnos stanovil pravidla půjčování peněz Židy, stanovil zákonitou míru úroků, pravidla obchodu, praeventivní prostředky proti přílišnému přílivu cizích Židů atd. Tedy vesměs ochranu obyvatelstva proti vykořisťování se strany Židů. Výnos tento byl pro Židy pramálo lichotivým.

Co se týče objasnění náboženských zákonů židovských, tu zprávy, sdělené oběma synedrii císařské vládě, nebyly ani úplné ani úpřímné. Proto výnos ze dne 11. prosince 1808 ustavující organizaci jejich vyznání, založený na falešném pojmání této stránky židovstva, je Židům přízniv.

Tímto výnosem bylo Židům povoleno 13 synagog ve Francii, při každé synagoze konsistoř, jejíž členy jmenoval císař. Člen konsistoře Benjamín Rodrigue vyslovil císaři jménem židovstva hluboké díky.

Napoleon, vrátiv se z prvního zajetí, 4. července r. 1814 vydal výnos, týkající se vyznání víry:

§ 5. Každý smí vyznávatí svobodně jakoukoliv víru a každá víra těší se rovné ochraně.

§ 6. Avšak víra římsko-katolická je věrou státní.

§ 7. Jenom duchovenstvo křesťanských věr obdrží plat z kasy státní (De La Rive str. 177).

Za Ludvíka XVIII. Židům dostalo se mnoha výhod, počet škol židovských a synagog byl rozmnožen, práva ústřední konsistoře rozšířena.

Karel X. (1824—1830), jenž následoval po svém bratrovi Ludvíku XVIII. pokoušel se býti samostatnějším, než tento v otázce židovsko-zednářské organisace, jež nabyla vlivu ve Francii. Ale

*) Viz Butmy, Vragi roda čelověčeskago, str. 15.

zle se mu ten pokus vyplatil: byl r. 1830 svržen s trůnu a na místo něho povolán Louis Philippe, syn Philippa Egalité.

Nastoupení na trůn tohoto krále — zednáře, bylo pro Židy šťastnou událostí.

„Od té doby objevují se Židé v parlamentu. V době 2. republiky bylo v senátu mnoho Židů“ (Výr. zpráva Israel. Archivu za rok 564 od stvoř. světa, str. 62.).

Konstituční charta Napoleona I. z r. 1814 byla roku 1830 změněna takto:

V § 7. „Jenom duchovenstvo křesťanských věr obdrží plat z kasy státní,“ škrtnuto slovo „jenom“.

7. srpna 1830 zednáři Dupaine a Viennet přednesli sněmovně žádost prý 150.000 Francouzů (?), aby do státního rozpočtu vsunut plat rabínům, jenž prý nepřekročí počet 16.800 franků.

Po dlouhých debatách nepovolen požadavek tento, ale za to usneseno cosi velice pro Židy důležité:

„Římsko-katolické náboženství není vládnoucím náboženstvím v státě.“

13. listopadu 1830 br. Merillout (karbonář), ministr vyučování a kultu, předseda státní rady, přednesl sněmovně návrh císaře Louis Philippa, aby od 1. ledna 1831 židovské duchovenstvo bylo státem udržováno. Rozpočet neobnášel už 16.800 fr. ale 65.000 fr.

4. prosince 1830 bylo o návrhu tom jednáno v komisi z poslanců zvláště zvolené.

Závažná mínění pronesli někteří členové komise. Tak na př.:

De Montigny: „Konstituanta konfiskovala jmění církve katolické a slíbila slavnostně, že za to bude ze státních peněz duchovenstvo udržovati. Židovské duchovenstvo nebylo zbaveno svých statků, nemá tedy žádných práv na udržování ze státní pokladny.“

Markýz d' Aixclirac-Lauture „Bude-li Židům povolen jejich požadavek, pak bude nutno povolití totéž i všem nekřesťanským a heretickým vyznáním. Když se to ukáže nemožným, tu cestou, po níž jdeme, bude jednou rozhodnuto, že ani katolické vyznání nemá býti udržováno na útraty státu. To povede k rozkladu a k úpadku náboženství.“

Židé, obdrževše práva občanská, ještě ničím nedokázali, že jsou jich také hodni. Pokusy Napoleonovy sblížití a smířiti je s ostatním obyvatelstvem, byly marné. Oni jako dříve jsou oddělení ode všech, vyhýbají se plnění občanských povinností a hlavně povinnosti vojenské.“

Nehledě k těmto závažným protestům, byl projekt přijat 211 hlasy proti 71.

Ale rozhodnutí poslanecké sněmovny ještě nestačilo 8. ledna r. 1831 ministr Merilout přednesl tentýž zákon sněmovně pairů, dokazuje, že náboženství, vyznávané takovým množstvím Francouzů (t. j. Židů), má býti materielně udržováno státem.

Mezi pairy byli také lidé ohnivě proti tomu zákonu protestující.

„Proč by se měl stát“ — pravil admirál Verouel — „starati o náboženství, vytvořené na základě bludu, proč by se měl tím způsobem starati o jeho rozšíření?“

Židé dostali veškerá práva. Budiž! Ale nestarejme se o jejich náboženství. To je jejich osobní věc. Stát by tím udržoval ne přívržence Mojžíšovy, ale přívržence Talmudu, t. j. veškery protikřesťanské a protisociální živly, z nichž sestává.

I učenec takového rázu, jako Maimon (španělský učený rabín XI. stol.) praví, že talmud je závazným pro všechny Židy. Židé žijí svými zákony, jež plynou z jejich náboženství. Nelze však zapomínati, že stát není bezpečně informován o zákonech náboženství, jež chce udržovati.“

Hrabě Mollet (býv. císařský komisař na obou synedriích svolaných Napoleonem I.): „Od času velkého synedria známe už tyto zákony!“

Admirál Verouel: „Pan hrabě snad ví, že se Židé prostě smějí deklaraci, kterou podali císařské vládě!“

Z 91 členů 57 hlasovalo pro zákon, 32 proti a nehlasovali, tak že zákon o udržování židovského duchovenstva přijat a vyhlášen 8. února 1832.

11. června 1832 platy katolického duchovenstva zmenšeny a v poměr uvedeny s platy rabínů.

1. ledna 1848 pařížský arcibiskup v hovoru s králem Louis-Philippem dotkl se toho, že teď práva církve bývají často zkracována.

Louis Philippe se dopálil a zvolal: „Eminence! Nezapomínejte, že arcibiskupové nejednou přišli o své mitry!“

„Neračiž Vaše Výsost zapomenouti“ — odvětil mu arcibiskup — „že ještě častěji přišli monarchové o svou korunu.“

A za šest neděl byl Louis Philippe svržen s trůnu toutéž židovsko-žednářskou organizací, která ho dostala na trůn.

24. února 1848 odřekl se Louis Philippe trůnu ve prospěch svého vnuka, hraběte Pařížského, jehož matka, vévodkyně Orleánská, byla určena za regentku.

Sněmovna se sešla a prohlásila se za permanentní. Když vévodkyně se syny přišla do sněmovny, tu poslauec Adolf Isak Cremier (žid, zednář, velmistr, zakladatel světového svazu židovského) — jenž celý den běhal od sněmovny do královského paláce — doručil jí řeč, již měla sněmovnu pozdraviti.

V tom národní garda a ozbrojený dav vniká do sněmovny; Cremier vstupuje na řečnickou tribunu a žádá zřízení prozatímní vlády, vévodkyně s dětmi je odvedena. Cremier a druzí poslanci odeběrou se do radnice, ustaví prozatímní vládu a prohlásí republiku. Cremier je jmenován ministrem spravedlnosti, jiný žid Goudchaux ministrem financí.

Rotschild prohlašuje, že i vůči nové vládě splní své sliby, co se týče půjčky státní.

V článku ze dne 3. března 1848, „Le National“, list od Židů nezávislý, praví:

„Jerusalem je znovuzrozen s novým leskem a velkolepostí. Republika je prohlášena. Honba za vyznamenáním, honba nezměrná a nenasytná už začala. Je to horší, než tomu bylo r. 1830.“

6. března 1848 hodnostáři zednářstva se zednářskými odznaky přišli do radnice a přednesli zatímní vládě adresu; představitelé vlády Cremier, Garuier-Paget, Marrast, Pamêr a j. rovněž ozdobeni zednářskými odznaky přijali tuto adresu, z níž uvádíme výňatek:

„Jakkoliv předpisy zednářského svazu nedovolují nám zabývat se politikou (?), přece jen nemůžeme zatajiti své vroucí sympathie k velkému, národnímu převratu, jenž nastal.

Za všech dob slova: Svoboda, Rovnost, Bratrství byla napsána na praporu zednářství. Teď, kdy tato velká slova znovu objevila se na praporu francouzského národa, vítáme v tom vítězství našich zásad a můžeme říci, že celé vlasti naší dostalo se zednářského posvěcení “

Když 10. prosince 1848 budoucí císař Napoleon III. stal se presidentem francouzské republiky, začali se Židé i zednáři všemožně vlichocovati v přízeň nového vladaře. Roku 1852 těsně před nově zřízením císařství vybrali si zednáři za velmistra prince Murata, příbuzného Napoleona III.

Mezi událostmi této epochy velice zajímavou a poučnou je historie prohlášení židovské rovnoprávnosti v Alžíru.

Výnosem Napoleona III. ze 14. července 1865 bylo ponecháno všem obyvatelům Alžíru na vůli, chtějí-li se státí občany francouzskými a chtějí-li pak dostátí určitým podmínkám.

Podmínkou takovou byl na př. závazek, že Židé i Mohamedáni zříkají se mnohoženství, práva rozvodu a že se podřizují zákonům francouzským.

Arabové jen v malém počtu přistoupili za francouzské občany, od Židů v letech 1865—1870 došlo z Alžíru jen asi 50 žádostí za přijetí za občany. Toto faktum svědčilo, že ani Mohamedáni, ani Židé nejevili touhu zřici se svých zákonů.

Proto přece však 19. července 1870 žid Adolf Cremier podal v zákonodárném sboru návrh, aby židovská otázka v Alžíru byla rozřešena tím, že bude Židům tamním uděleno francouzské občanství. Ministr Emile Olivier namítal k tomu, že takový krok může míti velice špatný vliv na alžírské Araby, jsa vůči nim krokem nespravedlivým.

„Nesmíme zapomínati,“ řekl ministr, „že francouzská vojska jsou právě teď zaměstnána nešťastnou válkou s Pruskem. Podráždíme-li proti sobě Araby, tak nevčasným a nespravedlivým krokem, tu oni mohou na to odpověděti prostě — povstáním.“

Námítka ta byla tím odůvodněnější, ježto muslimanské obyvatelstvo Alžíru chovalo se vždy k Židům s nenávistí a opovržením.

„Židé v Alžíru zaměstnávají se výlučně obchodem. Žid nikdy nebral zbraň do rukou, aby hájil svůj život a bohatství před Araby, Žid utíkal se vždy jen k modlitbě a k slzám. Židé nemají citu vlastní hodnosti“ (De Gondrecourt str. 220.).

„Djifa ben Djifa,“ praví Arabové posměšně o Židech. Toto nepřátelství Arabů k Židům je přestaré, jak svědčí tyto citáty z Koranu :

„Přísaha Žida je falešná“ (VIII., 15.).

„V den, kdy je Allah vzkřísí, budou přísahati, jako přísahají teď nám, že jsou věřícími, myslice, že ta lež jim pomůže! Oh, jací to lháři!“ (VIII., 19.)

„Ani jejich jmění, ani jejich děti nepomohou jim před Všemocným. Oni budou obětmi věčného ohně.“ (VIII., 18.)

„Satan jimi ovládl, a přiměl je, aby zapomenuli na Allaha. Oni jsou přívrženci Satana, ale Satan zahyne!“ (VIII., 20.)

V Alžíru a v Tunisu Mohamedáni, potkají-li Židy, plivají jim v tvář, děti po nich házejí kamením. (De Boissy, kritická dissertace o dějinách Židů, II., 171, 172.)

Proto přece však 24. října 1870 (po pádu Napoleona III.) žid Adolf Cremier, co člen vládní delegace, vydal tento výnos:

Vláda ustanovuje:

„Židé — tuzemci alžírských departementů prohlašují se za francouzské občany.

Veškeré výnosy, dekrety a ustanovení protivná, se tímto zrušují.

Dáno v Toursu .

Podepsáno Cremier, Gambetta, Glay-Bisoin, Fourichon.“

O. Reclus vyslovuje se o tomto výnosu takto

„Židé si ho ovšem nezasloužili. Oni se zaměstnávají skoro výlučně lichvářstvím a agenturou. Nikdo z nich nepřiloží ruku k dílu zemědělskému. Nikdo z nich nezhybnul v řadách vojenských, jako za nás hynuli statečně Arabové, Berbeři, Negři a j. Ale Židé proto přece jsou dnes francouzskými občany!“

Roku 1871 vypuklo v Alžíru povstání tuzemců.

„Nejkompetentnější lidé bez váhání ukazují na výnos udělení Židům rovnoprávnosti, co na hlavní příčinu povstání.“

Admirál de Heydon, gubernátor alžírský doslovně potvrzuje totéž a žádá o zrušení zmíněného výnosu.

Depeše jeho ze dne 1. května 1871 zní:

„Žádám zrušení výnosu o naturalisaci Židů, jenž mi působí ohromné obtíže. Hlásí se mi, že v noci ze dne 28. na 29. duben 20 Židů, sloužících v našem vojsku, bylo místním velitelem posláno pryč, ježto přítomnost jejich mezi alžírskými střelci budila nebezpečné rozčilení.

Při volbách působí nám Židé značné nepříjemnosti. Arabové vidouce, že Židé hlasují co rovnoprávní občané, bouří se.

Je nevyhnutelně nutno, zbaviti se toho nebezpečí a při nejblížejší příležitosti výnos zrušiti.“

Tato depeše a jiné raporty gubernátorovy zůstaly hlasem volojícího na poušti.

Neméně výmluvnou je tato prosba, podaná francouzským obyvatelstvem Alžíru :

Hledě k tomu, že úkazem ze dne 24. října 1870 byla dána alžírským Židům občanská práva ; hledě k tomu, že byla-li příčinou výnosu velkodušnost, provedení jeho působí značné obtíže a nebezpečí; hledě k tomu, že Arabové od dob obsazení Alžíru vždy za nás prolévali krev (20.000 přišlo nám na pomoc r. 1870 a 10.000 jich padlo na bojišti), a že výnos zmíněný staví je v podřízené postavení vůči Židům, kteří nám nikdy neprokázali těch

služeb co Arabové; hledě k tomu, že toto postavení může vésti k novým srážkám dvou rač, prosíme: aby byly podniknuty bez meškání tyto kroky:

1. Výnos ze 24. října 1870 zrušiti; alžírští Židé budtež vráceni v dřívější odvislost na zákonech francouzských;

Výnos Napoleona III. z r. 1865 o naturalisaci tuzemců buď proveden bez rozdílu jak vůči Mohamedánům, tak i vůči Židům.

Alžír, 7. března 1871.

(Podpisy.)

(Alžírský list „La Vérité“ 12. března 1871.)

Hlasy místní žurnalistiky jsou stejně výmluvny:

„Vláda dotkla se nejcitlivější struny arabské račy. Aby udělal radost svým souvěrcům, občan Cremier navždy odcizil nám srdce Arabů.“

„Židé v Alžíru jsou částí podmaněného obyvatelstva. Proč jen oni uznáni za hodny titulu francouzských občanů a proč Arabové této cti zbaveni?“

(L'Humoriste str. 201, 196.)

„Vydali jste do rukou Židů vládu nad Alžírem! Peníze mají v rukou, budou teď rozhodovati o volbách.“

Chtěla-li vláda toho dosíci, pak toho dosáhla. Ale zdaž Francie po 40 let prolévá svou krev a utrácí své milliony v Alžíru proto, aby tam zavedla vládu Židů?

Ministr Cremier vybudoval nový židovský stát.“ (Akhbar 5. listopadu 1871.)

„Kdo nezná poměr Araba k Židu! Arab hledí na Žida s pohrdáním. A z tohoto pohrdaného předmětu udělali jste najednou Francouze. Žid byl otrokem Araba, vy jste z něho teď udělali pána! Proto tuzemci se bouří a dychtí po pomstě!!“ (La France Nouvelle, 20. května 1871.)

„Byli-li Židé po provedené naturalisaci hodni té cti? Nikoliv! Jejich zásluhou zvítězila r. 1870 revoluční komuna!“ (Le Moniteur d'Algerie, 22. prosince 1870.)

„Povstání, jež zalilo 2. března 1871 ulice alžírské, je I. jednáním tragoedie, již vypravil na scenu před 5 měsíci velký občan Cremier a jeho společníci.“

Jmenování místních Židů smírčími soudci je jedním z nesmyslných kroků, jež vzbudily dnešní povstání.“ (La Vérité Algérienne, 9. března 1871.)

Dějiny židovské rovnoprávnosti ukazují, s jak bezměrnou drzostí Židé, uchopivše moc do své ruky, potírali státní zájmy, obětující je pro své osobní cíle a prospěchy.

Když Napoleon III., kdysi slepý nástroj Židů a zednářů, přivedl Francii k úpadku, byl svržen a místo něho prohlášena třetí republika.

To bylo konečným vítězstvím židovsko-zednářské organisace, která od té doby bez překážky vládne ve Francii a požívá ovoce svého dlouholetého úsilí.

Plody židovské rovnoprávnosti ve Francii.

„Jak mohou oslabení a rozdvojení křesťané opřít se mohutnosti talmudských organisátorů, kteří všude pronikají a všechno řídí!

Znáte především nezmarnou solidárnost ragy, jež si uchovala čistotu své krve.

Znáte „Světový Israelský Svaz“, jenž jedná zcela otevřeně.

Znáte konsistoriální system, vytvořený Napoleonem I. a vydržovaný na státní útraty!

Znáte moc Rotschildovské dynastie, jež p. jm. „Haute Banque“ drží ve svých klepetech finance celého světa a tím řídí celý svět.

Znáte dočasné syndikáty všeho druhu, v něž se tu a tam Židé sdružují k provádění bursovních spekulací a krachu. Jsou to sítě, jež zachvacují naše úspory.*)

Znáte židovskou konfederaci „Bnai-Berith“, již řídí vlastně zednářstvo a jejíž cílem jediným je „vláda nad celým světem na zříceninách křesťanství!“ (La France Libre, Illustrée de Lion, 25. srpna 1895).

Jakkoliv jsou tyto síly židovské mohutny, přece jen nemohly by celou Francii podmaniti moci hrstky cizozemců, kdyby Francouzi sami nebyli tak slabými a k obraně nepřipravenými.

Ve Francii existuje celá obžalovací literatura (noviny, knihy, brožury), v níž s protestem proti židovsko-zednářské vládě, jež vede vlast k záhubě, rozléhají se hořké výčitky lhostejnosti. Vše, co tvoří sílu a jednotu národa a státu, náboženství, mravnost, vlastenectví, vše to podrobeno nelítostnému rozkladu, jež působí židovsko-zednářská organisace.

*) Též různé záložny, v jichž čele ponejvíce stojí Židé aneb křtění Židé.

Uchvátivše do své moci finance Francie a řízení vnější politiky, jdou Židé dále: oni snaží se mravně obroditi Francii, vzítí jí ideály, jimiž až posud francouzský národ žil, oni snaží se učiniti z národa massu bez půdy a bez pořádku, zbavenou sil fyzických i mravních, massu, již bude lehko ovládnouti.

Úžasné výsledky, dostižené na té cestě Židy a zednáři za tak krátkou dobu svědčí o jejich neústupné energii a důslednosti.

Představitelé francouzské aristokracie, kteří jsouce solidární, mohli by postaviti se s výsledkem na odpor židovsko-zednářskému útoku, jsou bezmocni.

Ti nemnozí z nich, kteří si ještě zachovali dobré tradice předků, dávají skoro vesměs přednost hrdému vzdalování se veřejné činnosti, aby se nezamazali stykem s černou massou, jež ve vlasti vládne.

Druzí, četnější, zavírají oči přede vším, a obětují všechno, jen aby mohli prožiti svůj život hodně vesele a bezstarostně. Tito ovšem jsou naprosto v rukách Židů. Nádhera, luxus, plesy, závody a honby jsou jim potřebny jako vzduch. Oni přivykli přijímati to všechno od svých králů a císařů. Časy se změnily: králové a císařové zmizeli s jeviště a jejich místo zaujali noví vladaři: králové bursy: Hirschové, Rothschildové a j. A skvělý, po požiticích dychtící dav kdysi hrdých francouzských šlechticů, jako motýl k světlu, slétl se kolem těchto židovských millionářů a sedl jim na lep.

Co z toho, že potomci hrdých jmen musí se často skláněti před novopečenými židovskými barony a hrabaty?

„La France Juive“ (Židovská Francie) Ed. Drumontova líčí nám hrozný obraz úpadku francouzské šlechty, jež plazí se poníženě před židovským zlatým teletem. Od této šlechty nemůže Francie očekávati spásy.

Zabezpečivše si pomocí peněz, ne-li sympatie vyšších tříd, tedy aspoň nevměšování se jich do záležitostí státních, podnikli Židé první útok proti svatosti rodiny.

4. měsíce I. republiky usnesl se konvent, že nepřítomnost jednoho z manželů po šest měsíců je důvodem k rozvodu.

6. června 1876 Žid a zednář Naquet přednesl sněmovně návrh, aby rozvod byl povolen. Tento návrh zamítnut.

V únoru 1878 v zednářském časopise „La Chaine d' Union“ bylo vytištěno

„Bratr Cremier vynakládá všechny své síly k užitku lidstva.*) Příštím rokem zamýšlí hájiti otázku rozvodu, jež dle jeho soudu je jednou z mravních úkolů, jež je nutno rozřešiti.“

A vskutku byl Cremier hlavním zastáncem rozvodu. Naquet obnovil svůj návrh 21. května 1878, byl však opět zamítnut tajným hlasováním dne 8. února 1881, proto přece Naquet svůj návrh obnovil 11. listopadu 1881 a triumfoval dne 19. července 1884, kdy jeho s židovskou houževnatostí hájený zákon o rozvodu francouzskou sněmovnou přijat. (De La Rive, str. 338.)

Ustanovení sňatku civilního učinilo sňatek církevní nepotřebným. Zednáři církevní sňatek honem nahradili sňatkem v jejich loži provedeným. „La Republique Maçonnique“ s radostí zaznamenává první případ takového sňatku v loži „Renaissance“ dne 21. července 1883 a vidí v tom „vítězství úplné svobody ideí“.

Málo na tom: Židé, věrní svým cílům, zmocnili se i tak velké věci, jakou je výchova mládeže.

R. 1880 Žid Camille Sée, zakládá ženská lycea,**) z nichž je veškero náboženské vychování přísně vyloučeno. Lycea tato mají za účel vychovávatí příští učitelky, rozmazlují chovanky, které vyšedše ze škol, jen stěží spokojují se s osudem učitelky špatně placené. Mimo to je míst míň, než žaček, a tak absolventka lycea, stydíc se jíti do obchodu nebo za švadleny, zbavena jsouc mravní podpory, již poskytuje náboženství, zůstane na ulici a oddá se zaměstnání snad lehčímu, ale vedoucímu k záhubě.

Vedle toho v zednářských útulnách, kam chudí rodiče jsou nuceni dávatí své děti, náboženská nesnášlivost vede tak daleko, že rodiče musí se zavázati slovem, že jejich děti nebudou plniti žádné náboženské obřady, ani v útulně, ani doma. Tento způsob vnukl zednářům žid Camille Dreyfuss. Pomalu židovsko zednářská netolerance vyhnala ze škol veškerého ducha náboženského. Duchovenstvo odstraněno od vyučování. Školy přeměněny v tak zv. světské (écoles laïques), z nichž každá zmínka o náboženství zmizela. Bohatí lidé mohou dávatí svým dětem vychování dle svých názorů: co však chudí? Volky nevolky musí posílati děti do světských škol, kde je učí, že vlastenectví a náboženství jest předsudek, nedůstojný svobodných a rozumných občanů.

*) Rozuměj Židů, neb dle talmudu nežidé nejsou lidmi, nýbrž zvířaty.

**) Za poslední dobu též v Čechách tajné ruce usilovně pracují pro zřizování podobných ústavů.

Vše, co může v srdcích národa zničit zbytky náboženského citu, vše tito noví paedagogové podnikají; oni nestoudnými výmysly — jak dí Drumont — snaží se pokálet čest bezúhonných duchovních hodnostářů; oni cynickými karikaturami sesměšňují mnichy a jeptišky; karikatury tyto vyloženy u knihkupců a papírníků: davy lačné jakékoliv podívané, kupí se před rouhavými karikaturami. Nejdojemnější náboženské obřady zobrazují se ve směšném způsobu, jmenují se „komediemi“, „maškarádou“, „pimprláctvím“ atd. Lid neví a nezná nic jiného, než co se mu předkládá v těchto školách, v těchto novinách a karikaturách. Národ sytí se tímto jedem a pomalu přivyká jeho působení, přestává pozorovati jeho škodlivost, cítí potřebu tohoto neustálého mravního otravování.

Všechno, co má vztah k náboženství, je bez milosti pronásledováno: jeptišky, zastávající povinnosti ošetřovatelek nemocných, jsou zaměněny světskými ošetřovatelkami, jež často bývají brány z nejnižších sfér městského života, jež leckdy, nevydrževše, skromný, namáhavý život, vracejí se k svému lehkému, znemravenělému živoření. A nejvíce tím trpí nemocní: případy těžkého onemocnění ba i smrti vinou ošetřovatelek jsou dotvrzeny samými lékaři.

V zemi, jež za své heslo vyhlásila svobodu, rovnost a bratrství, důstojník nebo úředník, jenž chodí do kostela, jsou pronásledováni.

Skandální historie špehounství, organisovaného ve francouzské armádě bývalým ministrem Andréem, objasnila úlohu, jakou židovsko-zednářská organisace hraje ve Francii. André, zednář, používal svých zednářských bratří mezi důstojnictvem co špehounů a stal se tak rušitelem staré vojenské tradice. Jaké zločiny byly tu udávány? Plukovník ten a ten bývá v neděli v kostele. Setník ten a ten pěstuje přátelství s biskupem. Poručík ten a ten neskrývá své náboženské přesvědčení; jeho rodina veřejně účastní se církevních obřadů!

Tot jsou zločiny, jichž nesmí se beztrestně nikdo dopustiti ve vlasti „svobody“. Tito „zločinci“ jsou přísně hlídáni, praeterování v úřadě a chicanování, disciplinování a „svobodným“ tiskem všemožně pronásledováni.

Když byla tato špinavá affaire odhalena, musel generál André složit svůj portefeuille a nádavkem dostal ještě poliček od poslance Syvetona. Ale to nezarazilo horlivost těch, kdož řídí osudy Francie. Syveton zemřel náhle a jeho smrt až podnes není vysvětlena.

Nový ministr vojenství pak obhájil čest francouzské armády tím, že Žida Alfréda Dreyfussa, obžalovaného z velezrády, slavnostně zas přijal do řad armády a že dal ho vyznamenati řádem Čestné Legie.

Zednářstvo nedávno slavilo své vítězství ve Francii: rozdělením církve a státu.

O tom, že tento akt není vůlí národa, ale jen dílem židovsko-zednářské vlády, svědčí protest proti konfiskaci církevního jmění, již měla býti katolické církvi ve Francii zasazena rána smrtelná. Národ, jenž od svého duchovenstva přivykl přijímati materiální pomoc (školy, útulky, pracovny, chorobince), bude teď nucen vydržovati si duchovní. bude nucen platiti za právo modlitby. Francouzský sedlák nebo buržoa, proslavení svou lakotou, dojdou jednoho dne k přesvědčení, že náboženství je pro ně příliš velkým a nepotřebným luxusem. Duchovenstvo závislé na obyvatelstvu ztratí svůj vliv; proto papež Pius X. dobře chápe situaci, nechce potvrditi „náboženské spolky“, jež dle návrhu francouzské vlády mají si najímati chrámy, platiti duchovní atd.

Soudíme li dle energie, s jakou se židovsko-zednářská vláda Francie běře ku předu, sotva asi odloží zbraň před dosažením konečného vítězství, tak že asi sotva se zastaví v polovině cesty.

Všechny kroky proti církvi a armádě, veškery školní a jiné reformy, připravené v zednářských schůzích, uvedeny v život jako na pokyn kouzelného žezla. V celé řadě spisů o zednářství*) uvedeny přesné protokoly zednářské, v nichž pojednáno o státních záležitostech, v nichž rozdíleny úlohy v parlamentě, jmenování kandidáti pro různ. hodnosti; zde dějí se předvolební agitace. Peníze, vliv, protekce, zastrasování — toť zbraně používané při agitacích zednářských v době voleb do parlamentu. Protokoly, na něž se odvoláváme, jsou autentické, udávají přesně čas i jména osob a tato zednářům nemilá odhalení nebyla jimi nikdy demontována.

Abychom pochopili moc zednářské organisace, musíme si uvědomiti, že ve „Vrchní Radě“ zednářské jsou Židé ve většině a že v rukou těchto Židů jsou nejen bohatství, ale i neomezený vliv. Král bursy, zasedající ve „Vrchní Radě“, může kteréhokoliv

*) Drumont, La France Juive. — A. Baron, Les Sociétés secrètes et leurs Crimes. — W. Vogt, Le Peril Maçonique en Suisse. — P. Nourisson, Les Jacobins au Pouvoir a m. j.

„bratra“ ochuditi nebo bohatým učiniti, zbaviti místa, nebo na místo dosaditi, a i kdyby to křeslo ministerské bylo.

A jakými cestami dosáhli Židé takového bohatství? „La Croix“ ze dne 17. července 1891 píše o tom:

„Francie místo aby se očistila od parazitů, vybudovala r. 1791 triumfální bránu „žravému lichvářství“ (výraz papeže Lva XIII.), když darovala Židům, kteří nikdy nebyli Francouzi a jimi nikdy nebudou — právo občanské. Teď nic nelze provésti bez odvádění daně Židům. Tito jsou státem ve státě, jsou parazity na zdravém těle Francie, již uvádějí do záhuby.“

„Ať se stane cokoli s naším státem, Židé nikdy ke škodě neprijdou. Naopak politický úpadek národů je pro ně zdrojem blahobytu. Tehdy jsou prošeni za půjčku, při čemž vydělávají nezdědka do 150 millionů.

To nejsou fráse: na př. nejpopulárnější z lichvářů těch, Rotschild. Roku 1815 byl „Němcem“ Své první milliony vydělal po porážce Francouzů u Waterloo.*)

Roku 1871 neštěstí Francie vyneslo mu více než 400 millionů, půjčiv státu 5 milliard kontribuce. Sami nedali Rotschildové Francii zhola nic, ale z našich úspor zjednali si jmění do nedávna na 3 milliardy franků odhadované, ve skutečnosti ale daleko větší.**)

Dům Rotschildů je z bankovních domů židovských ještě nejčestnější. „Mohl bych“ — pravil kdysi Rotschild — „za každou tisícovku dostati druhou tisícovku a to reklamou a obíráním těch, kdož pracují a strádají. Ale já jim ponechávám 50⁰/₀; druzí je obírají o všechno.“

A tak „nejčestnější“ bankovní dům židovský spokojí se obrácením 50⁰/₀ úspor pracujícího lidu. Jaký div, že koncem XIX. století značná část národního bohatství Francie je v rukou Židů?

*) Nathan Rotschild byl při boji u Waterloo dne 18 června 1815. Když byli k večeru Francouzi poraženi, vsedl na kůň a uháněl do Ostende, kde byl 19. ráno. Moře bylo rozbouřeno, tak že ho nikdo nechtěl převést přes kanál. Teprve nuzák jeden za 2000 franků převzl ho do Doveru. Dne 20. byl už v Londýně na burse. Tvářil se, jako by dostal smrtelnou ránu. O bitvě u Waterloo nebylo ještě nic známo, ale šuškal se dle Rotschildovy tváře, že Francouzi zvítězili. Papíry spojených mocností klesaly, Rotschild je zjevně prodával, ale tajně je za jediný den skoupil a získal tím na 13 millionů zlatých. (De La Rive).

**) Drumont odhaduje jmění pařížských Rotschildů na 10 milliard franků.

Ze všeho, co uvedeno, je zřejmo, že Francie blíží se k úplnému rozkladu, že i politické její existenci hrozí nebezpečí. Národ, v němž cit náboženský, vlastenecký a mravní je rozmetán, bude jednou bezmocným, aby uhájil svou politickou samostatnost. Příznaky takové seslabenosti objevují se už teď: ztráta Elsasska-Lotrinska po válce r. 1870—71. Francie ztrácí jednu kolonii po druhé a ztrácí tím i svůj bývalý světový význam.

Není-li ještě francouzský národ zúplna zbaven své životnosti, není-li zúplna seslaben, znemrahněn a zotročen, tu snad, uražen ve svých citech vlasteneckých a náboženských, najde ještě sílu vzbouřiti se a setřásti se sebe jho nezvaných cizinců.

To bude nová revoluce, jež povede k vítězství křesťanské kultury nad záhubnými snahami židovstva a zednářstva, k vítězství Světla a Pravdy nad tmou a lží. Taková revoluce může najíti ohlas i v jiných zemích, které více méně podléhají zhoubnému vlivu zednářsko-židovskému.

Ale aby k takové revoluci došlo, je nutno, aby se slepí stali vidoucími!

N. L.

II.

Rozklad královské dynastie.

A. Rozbroje a zrada.

Mezi faktory, jež vyvolaly pád monarchie ve Francii, velmi důležitou úlohu hrála rodinná různice v královské dynastii. V dějinách Francie jsou četné příklady zrady a zjevného povstání členů mladších linií proti vládnoucímu členu.

Vzpomeňme si jen na Karla Bourbonského, connetabla francouzského (1490—1527), jenž se zaprodal císaři Karlu V. a jenž bojoval proti své vlasti a byl příčinou celé řady strastí a ponížení Francie a jejího krále Františka I. Zvítěziv nad francouzskými vojsky u Abbiategrosso, vyslechl zaslouženou odpověď na svou zradu od umírajícího rytíře „bez bázně a hany“ — Bayarda. On sám padl při dobývání Říma, bojuje pod cizími prapory.

Za neplnoletosti Ludvíka XIV. bojovali mezi sebou jeho příbuzní (Condé, Conti, vév. z Anjou. Mlle de Monpassier) a tyto boje (Frondy) přinesly Francii hojně běd.

Vedle těchto zjevných výbuchů bylo ještě nesččetně tajné zrady, což rovněž mělo osudný vliv na Francii.

Ch. W. Heckerthorn ve svém spise „Tajné Spolky všech věků a všech zemí“ píše o obnovení tajného spolku „Nových Rytířů Chrámu“, což se stalo ještě za Ludvíka XIV.:

Původ: Čteme v současných zprávách, že několik dvořanů Ludvíka XIV (mezi nimi i vévoda Gramont, markýz de Birand, hrabě Taillard a j.) seskupilo se v tajný spolek, jehož účelem byly zábavy. Šířil se hojně. Ludvík XIV. seznámiv se s jeho stanovami, vyhnal spolek tento, jenž se nazýval „Malé Vzkříšení Templářů“.

Domnělé spiknutí velmistrů: Roku 1705 Filip vévoda Orleanský sebral existující ještě členy spolku, jenž zřekl se teď svého prvotního cíle. Jesuita Bonnani učený ale nesvědomitý, fal-

šoval slavné spiknutí domnělých velmistrů řádu templářského. Nikdy podvržení nebylo uměleji provedeno. Dokument je pln protokolů, fingovaných debat atd. Cílem Bonnaniho bylo uvést nový spolek ve spojení s bývalými Templáři. Dva členové byli dokonce posláni do Lissabonu k řádu Templářů, nemohl-li by dostati takový dokument, ale dostalo se jim šeredného přijetí: jeden musil hledati spásu útekem do Anglie, druhý zavezen do Afriky, kde zemřel.

Obnovení řádu: Ale spolek nelenil; šířil se stále; je dle všeho týž, jenž před revolucí skrýval se pod jménem „Býčí Hlava“. Roku 1792 spolek rozpuštěn a velmistr vévoda Brisac na cestě do Versaillu (kde měl být soud) usmrčen; lékař Ledrut zmocnil se zrádného dokumentu a knihy stanov z r. 1705. Tyto dokumenty vnukly mu myšlenku obnoviti řád. Zednář Fabre de Laprat byl zvolen velmistrem.

Napjali síly, aby pravosti řádu dána víra. Bratři Fabre, Arval, Leblond konali vykopávací práce. Sbírali starožitnosti a vydávali je za památky templářské. I kosti Molletovy — spáleného na hranici! — měli na ukázání!

Necháváme stranou otázku pravosti nebo podvrženosti tohoto spolku, poznamenáváme jen, že spolek existoval ještě za Ludvíka XIV. a za Filipa II., jenž ještě 10 let před svým vstoupením na trůn byl hlavou protistátního spolku *) a že tento spolek později slil se se svobodným zednářstvem v jedno; blízký styk obou spolků dokazuje i posvěcující formule: „Posvěcuji vás za zednářského rytíře hospitalistu sv. Jana Jerusalemského, Palestiny, Rhodu, Malty a za rytíře chrámového.“

Měl-li pod popelem tlící život Řádu Rytířů Chrámu jakýkoliv vztah k zradě connetabla Karla Bourbonského, nevíme.

Stejně nemáme zpráv o tom, zda otevřené boje příbuzných Ludvíka XIV. měly vztah k obrozené činnosti tajného spolku. Ale tajná zrada královské dynastie a samé Francie ode dne smrti Ludvíka XIV. je už v nepopíratelném spojení s činností tajného spolku.

Za Ludvíka XV. a XVI. mladší orleanská větev královského domu (Bourbons d' Orléans) sehrála význačnou úlohu při pádu francouzské monarchie. Dva představitelé tohoto rodu Filip II. Orléanský — jenž byl regentem za nedospělosti Ludvíka XV. —

*) Car Petr Velký byl v Paříži 1717 za vlády Filipa II. a byl zasvěcen do řádu „Malého Vzkříšení Templářů“.

— —

a Filip Égalité, jeho pravnuke, jeden svou protivlasteneckou politikou a druhý přímým účastenstvím v revoluci r. 1789 zničili kořeny stromu, jehož větvemi sami byli.

Filip II. za svého regentství (1715—1723) způsobil Francii mnoho zla. Jsa ve vnější politice veden Anglií, zmařil sňatek Ludvíka XV. se španělskou Infantkou, jímž měly být korunovány španělské války; způsobil vypovězení Infantky z Francie a tím novou vojnu se Španěly, za níž Anglie lovila statečně v kalných vodách. Místo chytré (ale Anglii nepohodlné) kombinace s Infantkou, prosadil Filip II. bezvýznamný sňatek Ludvíka XV. s Marií Leszczyňskou, dcerou sesazeného krále polského Stanislava; k sňatku došlo sice až r. 1725 po smrti Filipa II., ale za vládu jeho důstojného nástupce, zednáře Karla Bourbonského (1723—1726), velkého přítele Anglie. *)

Nemaje dosti na zlu, jež způsobil ve vnější politice, zavola si Filip Orléanský k řízení financí anglického žida Lawa, jenž dovedl vlast k finančnímu bankrotu. Sněmovna — rozpuštěná Ludvíkem a znovu povoláná do života regentem — z vděčnosti zrušila omezení vladařovy moci, jež Ludvík XIV. si přál.

A tak octla se země v moci zhýralého, samolibého a lehkomyslného prince, jeho důstojného pomocníka, kardinála Duboise, jenž vlastně byl pravým vladařem Francie. Příklad hýřivého a rozmařilého života působil zhoubně na vyšší třídy obyvatelstva.

Filip II. patřil k sektě Jansenistů, odsouzené římskou církví. Za jeho vládu zřízeny ve Francii první lože (1721). Nemáme sice přímých důkazů, že i Filip byl zednářem, ale jeho nevěra, stupňovaná až k rouhání se, anglofilská politika, jeho podporování oné literatury, která směřovala proti králi, jeho hodnost „velmistra řádu nových rytířů chrámových“ (později splynuvšího se zednáři) — to vše odůvodňuje domněnku, že byl průkopníkem zednářstva ještě před zřízením loží ve Francii.

Mimo to vynikající úloha ve francouzské revoluci potřebovala času k přípravě půdy; při získávání spojenců jistě zednáři nenechali bez povšimnutí osobu, jež svým postavením i povahou byla předurčena státi se mocnou zbraní zednářskou.

Pravnuke Filipa II., vladaře — zrádce, Ludvík Filip Josef vévoda Orléanský (Filip Égalité), otec francouzského krále Ludvíka

*) Zajímavá shoda: Dva Karlové Bourbonští a dva Filipové Orléanští jsou zrádci vlasti a dynastie.

Filipa narodil se v době,*) kdy aristokracie vůbec a královští princové zvláště požívali neobyčejných privilegií a ohromných bohatství (on sám měl asi 11½ mil. franků ročního důchodu; z mládí měl od krále roční služné 50.000 écus, po smrti otcově měl ročně 3 mill. franků, šťastnou ženitbou vzrostly jeho důchody na 11½ mill. franků ročně!!). Jeho jmění vzrostlo úžasně i privileji: měl právo bráti daň z nápojů, z výšivek zlatých, z fabrikace železa a ocele atd.

Bera účast při námořní bitvě u Ouessanu (červenec 1778), byl obviněn ze zbabělosti a jsa vyloučen z armády, přimknul se k národní opozici; mimo to 5. dubna 1772 byl zvolen velmistrem všech loží zednářských ve Francii a byl horlivým stoupencem osvoboditelných ideí, jež pronikaly ze Severní Ameriky. „V počtu princů, kteří vstoupili mezi zednáře — praví Louis Blanc — byl jeden, s nímž nebylo nutno se tajiti, Filip Égalité, budoucí přítel Dantonův, slavný revolucionář, revolucí podezříváný a života zbavený. Už v mládí, kdy užíval všech rozkoší, poddával se rád hnutí opozičnímu, jež bývá někdy ctností mladších větví, jež ale častější bývá pohnutkou k zločinnému jejich jednání.“

„Ještě nikdy“ — píše Cantelet — „nenašel tajný spolek důstojnějšího náčelníka. Zbabělý a při tom mstivý, ctižádostivý a nízký, mrhavý a lakotný, hrdý mezi rovnými, chladný k obětem, zločinný s maskou ctnostného, mající všechny neřesti, nemající špetku genia, hotový (k ukojení ctižádosti) prolévati potoky krve, i příbuzenské — takovým byl zlopověstný pohlavár sekty této, muž jenž přísahal na rovnost a lásku k lidstvu!“

Tyto dva citáty charakterisují politickou činnost vév. Orléanského a jeho zrádnou úlohu vůči králi, jenž v důvěřivé slepotě poslouchal jeho rad, Francii záhubných.

V schůzi notablů (Assemblée des Notables) r. 1787 mluvil Filip proti návrhům ministerským a když v listopadu chtěl král učiniti konec opozici parlamentu, svolav ho a řídě ho sám osobně, tu zvedl se vévoda a protestoval proti podobnému absolutismu. Ludvík XVI. vypověděl ho do Viller Cotterets, kde žil velmi rozmařile, niče celou provincii svými honbami. Brzy však udělil mu král milost a on v shromáždění „Etats généraux“ (Generálních stavů) přidružil se ku krajní levici; červencové nepokoje 1789 nepochybně rozdmýchány agenty, jež on platil; 12. července 1789

*) Nar. 13. dubna 1747. Jmenoval se nejdříve vévoda de Montpensier, pak vévoda Chartreuxský a pak vévoda Orléanský.

zpráva o demissi Neckerově budí divoký protest v Palais Royal. Camille Demoulins vyskočí na stůl a volá, že si dvůr přeje „Bartolomějské noci na vlastence“. Rozruch roste. Poprsí Neckerea a vév. Orléanského vítězně nošeno městem. (Taine III., 61.) Ještě zřejmějším je účastenství vévody v událostech dne 5. a 6. října. Je obviněn s Mirabeauem z podnícení lidu a je odeslán (pod rouškou diplomatické misse) do Anglie.

Ale r. 1790 zase se vrací a začíná znovu svou revoluční činnost. Po útěku králově je nadále horlivým odpůrcem královské moci. Jeho peníze sehrály v revoluci význačnou úlohu: za ně najímání agenti — provokatéři (kteří dostávali 12 fr. denně), za ně zjednávání fingovaní „banditi“, kteří naplňovali hrůzou celou Francii, „žháři“ vypalují zámky atd. „Tyto všechny operace — píše Malouet — placeny byly vévodou Orléanským“ (Taine V. 72, 74.).

„První jádro revoluční armády tvořili vévodovi agenti. Byla to sebránka lidí ze všech vrstev, byli to lidé nedovedoucí si vydělávati svůj chléb čestně. Byla to páka a hybná síla revoluce!“ (Taine VI. 259.)

Peněz bylo třeba hojně k podplácení vojsk a lidu a peníze ty brány z kasy vévodské. Mnozí podvodníci vymámili na vévodovi milliony, slibující mu, že ho udělají „general-lieutenantem království“, hodnost po níž vévoda nejvíce bažil.

Nelze však říci, že by byl skutečnou hlavou revoluční strany: k tomu byl příliš bezcharakterní; duší všeho byl sekretář Laclos, jenž vskutku chtěl vévodu udělati general-lieutenantem, pak regentem a pak králem, aby pak sám vládl jeho jménem a sdílel výhody vlády (Taine, V., 72, 73.).

Laclos byl svého druhu Maechiavelli člověk zkažený, chytrý, rozumný, nezarazivší se před ničím. De Staël, švédský vyslanec, píše 12. dubna 1791: „Laclos, tajný agent tohoto opovrženého prince, je člověk v intrikách nad obyčej zručný.“ A 24. dubna: „Agenti vévody Orléanského jsou nebezpečnější, než on sám. On svým špatným chováním straně více škodí než prospívá.“ (Taine, V. 73.)

V lednu 1792 zdálo se, že mezi vévodou a Ludvíkem XVI. nastane smír. Ale místo toho přimkl se vévoda k Dantonovi a bral účastenství v událostech 20. června a 10. srpna a v prosinci 1792, aby zachránil vlastní život, hlasuje pro smrt Ludvíka XVI. (Taine, V. 74.)

To stává se nám pochopitelné, připomeneme-li si, že vévoda byl nucen při posvěcení na rytíře Kadoš (30. stupeň zednářský)

stíti hlavu manequinovi, představujícímu předka jeho Filipa Krásného, jenž zničil řád Templářů. (O obřadu samém viz Obžal. řeči svazek I.)

Ale ani tato rouhavá procedura na symbolu předkově, ani zrada (hlasování pro smrt) na králi nezachraňují vévodu od záhuby.

Vévoda vstoupil do zednářství jen k vůli přízraku, jímž ho zednáři lákali; jen k vůli tomu věnoval zednářstvu své jmění i svou čest. Jakmile se však vévoda stal v republice prostým občanem, stal se i příznak skutečností a tu odřekl se vévoda zednářství listem, otištěným v Journal de Paris dne 22. února 1793. V listu tom se záhadně zmiňuje o tom, že zaměňoval příznak skutečností, přiznává se, že neví, jak je Velký Východ organisován, a prohlašuje: „nechci více bráti účastenství v činech Velkého Východu, ani ve schůzích zednářských.“*)

Tento list je nad míru pozoruhodný. Vidíme z něho, že vévoda jenž od 24. června 1771 byl velmistrem franc. loží škotského rituálu**) a od 22. října 1793 velmistrem Velkého Východu Francie***) — tedy po 20 let nebyl informován o tom, jak je Velký Východ organisován. Proto však přece věděl více, než měl vědět odpadlík — a proto zahynul na popravišti.

Zednářství nepospíchá se smrtelnou ranou, vyčkává příležitosti.

4. dubna 1793 francouzský maršálek Dumouret, poražený u Nervingen (18. března), přešel na stranu Rakušanů se synem

*) Článek podepsaný „Egalité“ zní doslova: Voici mon histoire maçonnique. Dans un temps, où assurément personne ne prévoyait notre révolution, je m'étais attaché à la franc-maçonnerie, qui offrait une sorte d' image d' égalité, comme je m' était attaché au parlement, qui offrait une sorte d' image de liberté. J'ai depuis quitté le fantôme pour la réalité. Au mois de décembre dernier, le secrétaire du Grand Orient s'étant adressé à la personne, qui remplissait auprès de moi les fonctions de secrétaire du grand-maître, pour me faire parvenir une demande relative aux travaux de cette société, je repondis à celui ci sous la date du 5. janvier: „Comme je ne connais pas la manière dont le Grand Orient est composé et que d' ailleurs, je pense qu' il ne doit y avoir aucun mystère, ni aucune assemblée secrète, dans une république, surtout au commencement de son établissement, je ne veux plus me mêler en rien du Grand Orient in des assemblées des francs-maçons. (Clavel, Histoire pittoresque de la Franc - Maçonnerie).

**) Tamtéž. Strana 230.

***) Tamtéž. Strana 232.

vévody Orléanského. Maršálek zemřel klidně, požívaje pense od anglické vlády, ale s vévodou naložilo zednářstvo jinak.

13. května 1793 byl list vévodův v loži Velkého Východu přečten.

„Čtení vyslechnuto mlčky. Předseda vyzval přítomné, by přičinili své poznámky. Mlčení trvalo dále. S návrhem, by vévoda zbaven titulu velmistra i titulu bratra — delegáta všichni souhlasili. Předseda zlomil o své koleno řádový kord a odhodil úlomky do prostřed sálu. Bratři vykonali pohřební obřad a rozešli se.“ (Clewel, 239, 240.)

To byl vlastně rozsudek smrti, zjevně dotvrzený výrokem soudním dne 6. listopadu 1793. Danton ho opouští a vévoda odvezen do Marseillu, odsouzen a popraven.

Zkažený a nehodný princ v poslední chvíli svého života byl statečným. „Málo kdo umíral tak hrdě — on v poslední chvíli byl zase královským princem!“ (Dupan, Memoiry II. 497.)

B. Úloha krále v revoluci.

Roku 1892 vyšla v Paříži kniha markýze Costa de Beauregard: „Roman d' un Royaliste sous la Révolution, souvenirs du Comte de Virieu.“

V té upřímně a pravdivě vyložena celá revoluce. Hrabě de Virieu je jedním z představitelů aristokracie XVIII. stol., o níž řekl Taine (Les Origines de La France contemp. V. 154.): „Nikdy nebyla aristokracie více hodna moci, jako v této chvíli, kdy měla moc navždy ztratiti.“

Hrabě de Virieu vychovaný pod vlivem filosofie XVIII. stol. byl horlivým pracovníkem pro osvoboditelné reformy, jichž cílem bylo povznesení uhněteného francouzského lidu, ale při tom byl i horlivým katolíkem a monarchistou. Uvedení těchto ideí v život způsobilo jeho tragický konec.

Okolnost, že on — toužící po pravdě! — ve 23 letech vstoupil mezi zednáře, byla mu osudnou.

Jsa nespokojen mlhavou doktrínou francouzských zednářů, odešel do Německa, kde v Ingolstadtu přimknul se k illuminátům; u Weisshaupta poznal vévodu Brunšvického, vévodu Hessenského, pruského prince následníka Bedřicha Viléma a j. Opouštěje Německo je ještě více nadšen humanitními zásadami zednářů. Weisshaupt k velkolepému sjezdu zednářů, svolanému jím do Wilhelmsbadu, pozval Virieu-a, co delegáta francouzských zednářů. To, co se

událo na sjezdu, zničilo však veškery illuse zednářské Virieu-ovy. Pod zástěrou humanitních ideí rozvíjelo se tu velkolepé spiknutí proti náboženství a monarchii. Virieu vrátil se ze sjezdu zničen a ohromen a od té doby mluvil o zednářstvu jen s hrůzou. Jsa vázán přísahou, mlčel o všem, co viděl a slyšel ve Wilhelmsbadu. Ani svému důvěrnému příteli Gilietovi nesdělil nic víc, než že „spiknutí, jež je zamýšleno, je tak dobře zosnováno, že ani církve ani monarchie mu neodolají.“

Brzo na to odehrála se známá historie s náhrdelníkem královniným: v této historii zůstala úloha vévody Rohana (zednáře) a Cagliostro (známého charlatana!) neobjasněnou. Jakkoliv soudně dokázána nevina královnina, přece jen zbyla po affaire této skvrna na reputaci královny. Celá historie byla lidu francouzskému záhadnou a nepochopitelnou. Ale Cagliostro byl ve Wilhelmsbadu na sjezdu a proto Virieu věděl, že to má býti první ranou, zasazenou monarchii jejími záhadnými nepřáteli.

Nemoha udržeti svůj neklid jde Virieu k ministrovi de Breteuil a praví mu

„I kdybych se k vůli tomu měl dostat do Bastilly, přece považuji za svou povinnost ptáti se vás, zda víte o tom, co se děje v zednářských ložích a jaké jste podnikl kroky proti této nebezpečné moci?“

„Buďte klidný!“ — odpověděl ministr — „Vy se nedostanete do Bastilly a zednáři neporuší klid.“

Pověsti o tomto kroku dostaly se i do loží a Virieu-ovi dostalo se strašné výstrahy: tělo vicomta de Vala nalezeno poloza-
kopáno v lesíku ve Fontainebleau. Vicomt před nějakým časem povolán z ciziny a navštíven třemi cizinci, s nimiž odejel do lesíka u Fontainebleau. Od toho dne zmizel.

Rodina Virieu-ova třásla se teď o jeho život. Od té doby také se Virieu o zednářstvu již nezmiňuje.

Mezitím v náladě francouzské společnosti nadchází obrat: idea svobody, zanesená z Ameriky, byla zde s nadšením uvítána. Různé filosofické a oekonomické theorie zachvátily rozum, vzdálený světa realního. Vznešení dvořané a dámy ode dvora skláněli se před „sociálním kontraktem“ Rousseauovým. Mezi těmito snílky byl i Virieu, ba i sám král Ludvík XVI. Noc před zahájením schůze notablů (1787) král z radosti nespál. Tato schůze rozhodla se svolati „schůzi provincií“ a král toto rozhodnutí potvrdil. Virieu zářil a byl pln vděčnosti ku králi „znovuzřídivšímu svobodu“.

Ale je oba čekalo zklamání. Většina provincií shledávala darovanou „svobodu“ nedostatečnou. Tato nespokojenost jevila se zjevným povstáním, jež první signalisovala provincie Dauphinée. Její parlament hrozil odpadnutím Dauphinée od Francie! Virieu rodák z této provincie byl přímluvčím jejím u dvora. On chápal přemrštěnost požadavků, ale snažil se o to, aby podrážděná vláda nevzala provincii i ta práva, jež jí jednou udělila. Nový předseda ministerstva přísně postupoval proti provinciím: zavíral jejich delegáty v Bastille a zřídil k boji s provincionálními sněmy zvláštní Vysokou Radu, sestávající z královských princů, z duchovních a vojenských hodnostářů.

Krok ten vyvolal bouři odporu v Dauphinée i krveprolití. Tamní parlament učinil taková rozhodnutí, že Virieu byl nucen jíti k Briennovi a sdělit mu, že „Dauphiňané ztratili veškeru umírněnost“.

Ale ministr nechtěl užiti repressalií, naopak navrhl králi uvážení požadavků dauphinských.

17. června 1789 „Třetí Stav“ prohlásil se za „Národní Shromáždění“. Král, jakoby se ze sna probudil, a jakoby poprvé pochopil nebezpečí, jež hrozí monarchii, odpověděl na toto vyzvání tím, že svolal sněmovnu pod osobním předsednictvím (Lit de Justice). To bylo krokem zpět o celých sto let.

Virieu, jenž příkře odmítl účastniti se schůzí Třetího Stavu, v jehož činnosti viděl útok na práva, jež náležela všem třem stavům, k svému údivu obdržel od krále přímý rozkaz účastniti se jednání nového „Národního Shromáždění“, což ochotně učinil, doufaje, že bude jeho údělem spasiti monarchii a obroditi Francii.

8. července 1789 propuštění ministra financí Neckera vzbudilo bouři v Národním Shromáždění a krvavou vzpouru mezi lidem pařížským. Virieu dokazuje Shromáždění, že král má stále ještě právo jmenovati a propouštěti ministry. Jeho vývody provázeny z valné části odporem. 9. července vzpoura roste: 10.000 ozbrojeného lidu chystá se jíti proti králově residenci Versailles. Na zprávu o tom posílá Shromáždění deputaci ku králi, aby vzdálil vojska, „při pohledu na něž je prý lid pobouřen“.

Návrh tento král příkře zamítá. Zaradovaní z této energie royalisté doufají, že zlo bude vykořeněno rázem. Ze dne 13. na 14. čekají od vlády rozhodné kroky. Maršálek Broglie sbírá vojska. „Shromáždění“ z obavy před repressaliemi zasedá po celou noc.

Zbytečné bylo obojí i naděje i obavy. Vůle králova začala váhati; bylo rozhodnuto odložit energické kroky a čekat.

Ale revoluce nečekala: 14. července 1789 lid s francouzskou gardou v čele dobyl státního vězení Bastilly; její velitel Lonet zabit, jeho hlava s triumfem nošena po městě. Ve Shromáždění mluví někteří smělci o změně dynastie, ale Virieu tak rozhodně hájí dynastii, že spiklenci nedůvěřující ještě svým silám, odkládají tuto věc na chvíli vhodnější. Místo toho vyslán vévoda Orléanský ku králi s poselstvím, aby král přišel do Shromáždění, jež mu osvědčí své poddanské city. Král zotra odbývá posla: „Jděte si, odkud jste přišel,“ ale proto přece druhý den pěšky a bez ochrany jde do Shromáždění a tam s odkrytou hlavou, chvějícím se hlasem praví:

„Pomozte mi obnoviti pořádek! Doufám v Národní Shromáždění. Rozpustil jsem vojska. Sdělte mé záměry Paříži!“

Ministři včera propuštění, jsou dnes opět přijati. Maršálek Broglie nucen propustiti své pluky. Ludvík XVI. pokorně musí do Paříže v průvodu novopečené milice, spíše bandě lupičů podobné, než čestné stráž.

U dvířek kočáru zabita žena výstřelem, jenž jistě jí neplatil. Po zkrvavených schodech jde král do radnice (Hôtel de Ville) mezi tím, co davy řvou: Sláva velkému Neckerovi! Sláva Národnímu Shromáždění! V radnici potvrzuje král slavnostně své ústupky a konečně vysílen vrací se s třibarevnou kokardou na prsou do Versaillu. *)

Zdálo se, že klid znovu zapanoval. Ale hned druhého dne zabiti davem Fulon a Berthier. Mezitím v Národním Shromáždění jsou právě závody v obětavosti; šlechta i duchovenstvo zřikají se hromadně svých privilegií: v odpověď na to hoří na sedmdesát zámků v Dauphinée. Šlechta polekaná prchá z Francie, buď aby vymohla si intervenci cizích států, nebo aby prostě ušla smrti. Virieu považuje pod svou důstojností úteči a zůstává na svém místě.

V Národním Shromáždění podán návrh odstraniti náboženství, co zbytečnou přítěž a prohlásiti za to „práva člověka“ Tomu vzpírá se Virieu tak účinně, že Shromáždění prohlašuje se

*) Od toho dne, 17. července, jež revolucionáři ironicky nazývají „dnem smíření se krále s Paříží“ (byl to však hrozný den ponížení se), přibýly královskému domu k bílé barvě ještě barvy červená a modrá, barvy to města Paříže. Král zahynul na popravišti, ale tři barvy zůstaly i na dále národními barvami francouzskými. N. L.

za „křesťanské“ (20. srpna) Král nazván „Vykonavatelem“ („L' Exécutif“), Shromáždění chce míti pro sebe první úlohu v státě. Virieu protestuje a žádá, aby králi ponecháno právo „absolutního veta“, ale jeho horlení je zlomeno prohlášením Neckerovým, že sám král je ochoten spokojiti se právem „dočasného veta“.

5. října 1789 dav 7000 žen (mezi nimiž je mnoho převlečených a ozbrojených mužů!) vtrhl do Versaillu, vedral se do Shromáždění, žádal chleba a hrozil, že vnikne do zámku a že zabije královnu. Král byl té chvíle — na honě!

Později tyto „ženy“ v průvodu poslanců vtrhnou do královského paláce a přinutí krále, aby podepsal „deklaraci práv člověka“, čemuž se král až posud tvrdošíjně vzpíral. Ženy tyto hrdé na svůj úspěch uhnízdily se v Shromáždění a když poslanci, sami tím jsouce zhoršení, ze Shromáždění odešli, rozvířila se tam nestoudná orgie. Občané spěchali využítkovati podepsaných právě „práv člověka“.

Druhý den dav tento znovu vedral se do paláce a křikem i výstřely na smrt polekal královskou rodinu. Požadavek, aby tato hned jela do Paříže, pokorně splněn. Královská rodina v průvodu ječících davů jela do pařížského paláce Tuillerie.

Ve dnech 5. a 6. října Virieu prohlédl. Jeho illuse se rozprchly. Viděl, že místo despotismu monarchy, proti kterému bojoval, přišel horší despotismus rozvášněného, hrubého davu, řízeného neznámou silou. Snad vzpomínka na sjezd ve Wilhelmsbadu přispěla k tomu procitnutí. Snad táž vzpomínka nutila ho, aby mužně stál na svém místě, aby se zřekl osobního štěstí, aby obětoval klid a spokojenost své rodiny, aby se pokusil odvrátiti katastrofu, nebo padnouti v čestném boji.

Buď jak buď, v době, kdy jeho stoupenci (na 200 lidí) považovali za hanbu zasedati dále v Shromáždění, Virieu zůstal a bojoval do konce. Francie byla v moci Jakobínů, kteří otevřeně přezvali „Klub konstituce“ na „Klub Jakobínů“. Vraždy, persekuce všeho druhu způsobily paniku mezi monarchisty. Co protivaža Jakobínů zřízen Virieu-em „Klub Nevášnivých“, ale jeho trvání bylo krátké: už 28. března 1790 místnost jeho rozmetána rozzuřeným davem a členové klubu jedva že se zachránili. Nevášnivost má ten nedostatek, že u nikoho nebudí strach.

Tutéž dobu zorganizovali royalisté nový svaz t. zv. „Le Salon Français“, jehož hlavním cílem bylo zachrániti královskou rodinu. Virieu byl horlivým členem svazu toho. Znajíce bezcharakternost

královu, hledali členové pomoci u jeho příbuzných. Nedostatek energie a důslednosti u krále přiměl je obrátiti se k jeho mladé sestře, princezně Alžbětě, s níž umluven plán útěku králova.

Plán ten měl mnoho chancí na úspěch. Ludvík měl jeti do Lyonu. Věrnost posádek po cestě byla zabezpečena. Šlechta, která zůstala na venkově, byla pohotově stanouti pod praporem královým, 20.000 sedláků bylo sebráno u Lyonu, aby uvítali krále a aby ho chránili. Princové měli převzítí vrchní velení nad takto zřízeným vojskem. Král souhlasil s tím plánem, ale pak ve své vrtkavosti vzpíral se opustiti Paříž, prý vlivem rakouského císaře Leopolda, jenž neschvaloval útěk. Dle dokumentů „Franc. Salonu“ hlavní příčinou nezdaru byla nerozhodnost králova.

Ústupek následoval za ústupkem. 12. července 1790 král podepsal občanskou ústavu církve. Toho dne davy vtrhly do kostelů a klášterů a nutily kněze a jeptišky, aby tančili před oltáři. Začínají krutá pronásledování těch duchovních osob, jež nechtěly dáti přísežné svolení k reformě. 19. února 1791 dere se dav do paláce, aby zamezil odjezd tetám královým, které nechtějí setrvati v kacírské zemi Virieu zvěděv o tom, jede koňmo do paláce, aby princezny varoval. Je davem poznán a kamenován. Ač raněn, dorazí přece na místo a tak princezny mohou odjeti dříve, než dav vtrhne do paláce.

11. června 1791 vydala konstituanta výnos o nezávislosti armády na králi a tento výnos byl podepsán králem! Rozhořčená šlechta jde šmahem do pense. Virieu zlomil svůj plukovníký kord a na vždy opouští Shromáždění.

„Chtěl jsem býti proti vládě jen v některých bodech,“ píše Virieu. „Jaké to bylo bolestné podivení, když jsem musil brániti krále proti němu samému.“

Po nezdařeném útěku v červnu 1791 (při útěku tom neúčastnil se Virieu!) král byl nucen vrátiti se do Paříže a odpřisáhnouti ústavu. Tento akt, jenž z krále učinil otroka konstituanty byl smrtelnou ranou monarchie. Od té chvíle Virieu, Lamartin a j. vidouce, že hrozí nebezpečí života králi, opouštějí pole politické a stávají se ochránci jeho života. Rodina Virieu-ova na zámku v Dauphinée snáší všemožné ústrky, on sám vydává denně život svůj v šanc.

V listopadu 1791 objevil se u barona de Giliet muž jmenující se hrabětem de Montalbano; on navrhuje, že pomůže při útěku

králově a tvrdí, že je poslán vysokou osobností, jejíž jméno sdělí jen bratřím královým, bude-li mu k nim ulehčen přístup.

To je velmi podezřelé a záhadné. Situace však je takovou, že nelze si vybírat. Princezna Alžběta posílá tudíž neznámého v průvodu Virieu-ově do Koblence. Tam je hlučné veselí: pravý Versaill! Plesy, honby, dvorní intriky, radovánky všeho druhu. Nenávist vůči šlechtě, jež neopustila Francii, byla zde taková, že Virieu musil se skrývati jako zločinec! Jeho oddanost a obětavost byla zde vystavena hrozným zkouškám. Princové, ač zpraveni sestrou, nedbali o vyslance a teprve po několika nedělích trapného očekávání předпустили před sebe Virieu-a. Ironie, lhostejnost a nedůvěra k nebezpečné situaci — uvítaly Virieu-a u audience. Mezitím hrabě Montalbano promluvil: osoba, jež ho poslala, byl arcivévoda František, syn rakouského císaře Leopolda II.

Jsa v rozporu se svým otcem a jsa ohnivým stoupencem Francie a své tety Marie Antoinetty, doufaje pak ve věrnost svých vojsk, chtěl přijíti na pomoc nešťastné královské rodině. Taková mocná pomoc zasluhovala uvážení. Sami princové to uznali a vstoupili ve vyjednávání s hrabětem Montalbanem.

Ale neočekávaná smrt císaře Leopolda změnila všechno: stav se císařem, František změnil taktiku a odvolal svůj šlechetný záměr.

Jiný plán osvobození vypracoval jistý emigrant s Virieu-em dohromady. Mělo se spoléhati na některé věrné provincie a na vojsko, o něž měl býti dožádán král sardinský. Vyjednavatelem měl býti Virieu. On podjal se toho, ač už nedoufal v nic.

Zatím co on v službách krále toulal se cizinou, podepsal král (9. února 1792) dekret o konfiskaci jmění emigrantů a tak i Virieu, jenž nikdy nemyslel na emigraci, byl zbaven všeho jmění!

Zatím šířily se víc a více zprávy o tom, že davy vtrhnou do paláce a že povraždí královskou rodinu. Tu princezna Alžběta v zoufalství chtěla podplatiti vůdce revoluce. Prostředek však selhal.

9. srpna 1792 o půlnoci zavířily bubny k povstání. Věrní královi viděli, že je chvíle, prokázati králi poslední službu. Všichni se shromáždili v Tuilleriích. I tehdy mohl se ještě král ubrániti. Měl kolem sebe 200 dvořanů, na 3000 gardistů a 950 Švýcarů. Tato vojska volala podnes: Ať žije Ludvík XVI.! On je náš král!

Nepotřebujeme jiného! Pryč s Jakobíny! Nechť on stane nám v čele a my ho budeme hájiti do poslední krůpěje krve!

Ale tento obětavý výkřik nenašel ozvěny v duši králově. Bled, rozčilen chodil mezi svými obhájci, nenalézaje ani odvahy pomýšleti na obranu. Nerozhodnost, nepochopení významu chvíle této, nepravá mírnost srdce, nechť ke krveprolití, osudná myšlenka působiti na lítou zvěř šlechtností — to všechno způsobilo osudný pád králův.

Palác byl dobýván nejhorší chátrou — praví Napoleon, očitý svědek útoku! — jediná salva, vystřelená v čas, mohla rozbítí tento nedisciplinovaný dav. Ale místo toho garda má rozkaz mírniti se, nestříleti první, vyhnouti se krveprolití. V tutéž chvíli poslanci přemlouvají krále, aby šel s nimi a zaručují mu bezpečnost. Marně čeká garda na rozkaz k palbě, marně doufá, že v něm promluví hrdá krev Jindřicha IV., král rozhodne se jeti i s rodinou do Shromáždění a ponechá svému osudu věrné sluhy, uražené a zklamané.

Odjezd králův nezabránil krveprolití. Dav vedral se do zámku a byl uvítán palbou. Vítězství kloní se na stranu monarchistů, v tom dojde rozkaz králův, aby zanechali boje a odebrali se za ním.

Nastal zmatek. Část Švýcarů se oddělila a šla za králem, druhá část zámecké posádky padla v hrdinném boji s rozlíceným davem. Jen nemnozí z dvořanů — mezi nimi i Virieu — zachránili se útekem přes plot zahrady Tuillerijské.

10. srpna je Virieu v Lyoně. O tom píše jeho dcera ve svých pamětech: „Otec můj dojel do Lyonu jsa poslušen oné vůle, která ho poslala do Koblence a tam našel svou smrt.“ Z toho vidno, že cesta do Lyonu byla posledním pokusem o zachránění královo: šlo o to podnítiti obyvatelstvo k vzpouře. Pokus ten zůstal bezvýsledným. Poprava králova (21. ledna 1793) učinila konec obětavé missi Virieuově, jenž hrdinně padl na to při obraně Lyonu proti vojskům Jakobínským.

Takový byl osud nejlepších lidí oné doby, kteří vzdor hrdinnému úsilí nemohli učiniti více, než umříti zároveň se slávou Francie.

Ludvík XVI. zaplatil tragickou smrtí za to, že neměl mužnost hájiti svá práva, za to že řev křiklo unů považoval za hlas lidu; 12. srpna 1792 ztratil trůn, nechtěje prolévati krev a proto raději zalil Francii svou krví a svých věrných.

Je názor, že za tuto cenu francouzský národ koupil si svobodu a blahobyť a že teď žije se ve Francii líp, než za Bourbonů. Avšak pronásledování církve, systematická demoralisace armády, vliv Židů a zednářů, proti němuž marně lid protestuje, to všechno málo se kryje s pojmem svobody. A podřízená úloha Francie a neustálá ztráta kolonií — to-li je blahobyť?!

N. L.

—

III.

Záhuba francouzského loďstva.

A) První nepořádky ve vojenských přístavech.

Stať již Oscar Havard v „Le Correspondant“ 25. ledna a 10. února 1905 pod tit. „Les premiers troubles de la Révolution dans les ports Militaires“ uveřejnil, v níž opírá se o fakta dotvrzená archiválními dokumenty, je nám pramenem :

„V předvečer revoluce měla Francie 82 lodí prvního řádu, 74 fregatt a množství lodí třetího řádu.

Žádná země neměla tak výborné důstojnictvo. Byli to potomci rodin, v nichž předkové už byli námořníci, byli to od mládí vyškolení plavci a lidé milující vlast nade vše.

Od r. 1676 do 1782 prodělalo francouzské loďstvo 21 námořních bitev, z nichž prohrálo jen 3!

Arsenály, doky, posádka, hlavní štáb — všechno svědčí o výborném stavu našeho loďstva, jež mohlo směle vzbuditi závist Anglie. Po 8 let už nevládne Anglie neomezeně moři.

Rozbiv anglické loďstvo r. 1781 a příměv lorda Cornwallise k vzdání se, admirál de Grasse položil základ k nezávislosti Spojených Států a zbavil naše sousedy nejbohatších kolonií.

Několikahodinová bitva o celé století oddálila vznik anglického Imperialismu

Tento neúspěch urazil hrdost anglosaské racy. Bylo třeba pomstíti se za takovou urážku: a sami Francouzi stali se poslušným nástrojem této msty!

Ani ne za 8 let, revoluce zahajuje éru zničení našeho loďstva a za 9 let po dobytí Bastilly z velkolepého díla Ludvíka XVI. jsou jen trosky.

Roku 1798 naše lodi dílem zničeny, dílem dostaly se do rukou nepřítele, naši důstojníci trestáni, nebo vypovězeni, arsenály zpustošeny, rejdy zanedbány, přístavy v zkázu uvedeny.*) Anglie je uspokojena — ona skvěle pomstila se nám za své ponížení.

*) Úplně totéž dělo se nyní u nás v Rusku.

V bitvě u Aboukiru dokončena zkáza loďstva, jež po 200 let bylo oporou Francie “

Jak se stalo, že nastal tento smutný stav u skvělého loďstva, jež nikdy neznalo porážek? Autor shledává, že tak zv. „osvoboditelné hnutí“, jež začalo ve Francii roku 1787 mělo zhoubný vliv na osud francouzského loďstva. Už r. 1789 pronikají nepokoje do vojenských přístavů. Agitace zdánlivě ve jménu svobody a rovnosti prováděné, ničí disciplinu a vědomí povinnosti. Místo námořníka, jenž ochotně až posud plnil své povinnosti, vystupuje na jeviště občan, hlásící se o svá práva, protestující, stávkující, urážející své, kdysi milované představené. Kluby politické, občanská vláda a tajné spolky stávají se prostředníky mezi mužstvem a veliteli a přidávají se svými sympathiemi k mužstvu a podrývají autoritu představených

Hnutí roste, běře na sebe hroživé rozměry. Zastaviti je nelze. Velitelé jsou výborní, pravda, ale oni jsou příliš proniknutí moderní filosofií, ideami humanity, měkkostí a blahosklonností, oni nepodnikají rozhodných kroků.

Národní Shromáždění, k němuž se velitelé obracejí o pomoc, jedná tak, jakoby osobně velice mu záleželo na rozkladu a seslabení loďstva; omlouvá vzbouřence, vystupuje ostře proti bezradným velitelům. Marně protestují praví vlastenci, marně volá Virieu „Je-li možno, aby se naše přístavy staly kořistí Anglie!“ — anglické zlato plní svou úlohu.

Slavný Barrer slyší je v kapse Desmoulinově, Dantonově a j., Rivarole vypočítává, že jen první dny revoluce stály Anglii na 24 mill. franků! Vliv Anglie na revoluci dokazuje i guvernér „Ille de France“ baron de Besenval (v pamětech), zahraniční ministr hrabě de Montmorin (v listu k franc. vyslanci v Anglii De La Lucernovi), lord Granville (v listu k rakouskému diplomatu hrab. Stadionovi, v němž praví, že Anglie má zvyk podněcovati zmatky na francouzské půdě,*) a m. j.

B) Události v Brestu.

V Brestském loďstvu ode dávna bývala železná disciplína, ani ne tak přísností předpisů, jako spíše tradicionelními styky mužstva s důstojnictvem vzbuzená. Mužstvo i velitelé byli Bretonci

*) Také v Čechách, zejména v náboženských a národnostních štvanicích, má Anglie své prsty — nikoliv Německo.

a je obé poutaly dávné vasalské styky. R. 1789 velel tomuto loďstvu hrabě d'Hector, 70letý staroch, všeobecně ctěný a milovaný pro svou dobrotu a spravedlnost. První známky nepokojů v Brestu byly vyvolány pověstí — rozšířenou Jakobíny — že velitelé vojska i loďstva srazí své mužstvo v pevnosti a obrátí děla proti městu, aby občanstvo bylo vyhlazeno. Tato hloupá pověst vyvolala v lidu vření, jež se dostalo i mezi námořníky. Při první známce vzpoury chybil smrtelně velitel loďstva, že místo přísného zakročení obrátil se o pomoc k městské radě! Od té doby městská rada vměšovala se do záležitostí loďstva, a mužstvo, nalézajíc před městskou radou mírnějších trestů, neuznávalo pomalu jiného pána nad tuto radu.

Tento stav hnedle ukázal své smutné následky: po dobytí Bastilly vypuklo povstání nejen v celé Francii, ale i v koloniích.*) Na Antilských ostrovech vypuklo vzbouření, San Domingo, bohatý a kvetoucí ostrov zničen. Král poručil, aby loďstvo vypravilo se proti vzbouřeným koloniím. To dalo podnět k vzpouře námořnictva. Situace se zhoršila, když v téže době přibyla do Brestu loď ze San Dominga, s deputací vzbouřenců, k Národnímu Shromáždění. Deputace tato městskou radou uvtána jakoby to byli národní hrdinové. V radnici zasypáni květinami. Vypravují o příčinách povstání. Guvernér a osoby králi oddané prý „zneužily práv svobody“ a „použily své moci k službám despotismu“. Tato zpráva jako blesk roznesla se po městě, lid se bouřil, důstojníci věrní trůnu — přibylí též ze San Dominga — insultováni opilými námořníky.

Výsledkem všeho bylo, že loďstvo, k odplutí připravené, bylo zadrženo — přes protesty admirála — městskou radou.

Zpráva o této události budí obavy v samotném Národním Shromáždění, které konečně vidí, že je disciplína přece jen nutná. Shromáždění posílá svého komisaře do Brestu s rozkazem, aby loďstvo, připravené k odplutí, skutečně také odplulo. Ale městská rada neposlouchá rozkazu toho a odplutí nedovoluje. Komisaři, kteří měli zavést pořádek mezi vzbouřenci, oslovují je pathetickými, mlhavými řečmi, plnými modních filosofických ideí a diví se nevyspělosti bretoňských námořníků, kteří jim odpovídají buďto lhostejností nebo posměšky.

Pamflety, plné klepů a urážek vůči námořním důstojníkům

*) Revolucionáři (jednající ve smyslu Anglie!) byli proti tomu, aby Francie měla kolonie Condorcet píše: Král francouzský nemá mítí zámořské državy, v nichž obyvatelstvo dělí se na dvě třídy: na pány a na otroky!

kolují po městě: zmatek roste, jsa podněcován Jakobíny, a nenalézají odpor u orgánů vládních. Komisaři Národního Shromáždění shledávají situaci hroživou a jediný lék v násilí. Mnozí z důstojníků, vidouce svou bezmocnost, vzdávají se služby; to je nezachraňuje před klevetou a urážkami. Jejich situace jest bezvýchodná: s jedné strany deputace námořníků žádá, aby Národní Shromáždění očistilo loďstvo „od podezřelých důstojníků“, s druhé strany Jakobíni vytýkají důstojníkům zbabělost, když opouštějí službu, nazývají je „vzbouřenci“ opouštějí-li službu, a „zrádci“, zůstávají-li na svých místech. Velitelové jsou vystřídání jinými, příjemnějšími námořnictvu, ale situace se tím nezlepšuje: systém ústupků vede jen k novým, nemírným požadavkům. Když konečně v lednu 1791 chystá se loďstvo odplouti, prohlašují námořníci, že dříve musí jim býti vydána trojnásobná záloha. S velikou námahou podařilo se konečně vypravit do kolonií loďstvo, aby tam udělalo pořádek.

31. května 1791 je sděleno klubu Jakobínů, že námořní důstojník Roux ztrestal vězením šestidenním kormidelního pomocníka za přestupek proti disciplíně. Jakobíny podněcený dav vrhne se na důstojníka, jenž zůstane na živu jen proto, že se nad ním ustrnulo několik měšťanů, kteří mu poskytli útulek v radnici. Od té chvíle jest cítit ve vzduchu zápach krve. Jakobíni všemožně podněcují lid proti velitelům vojska i loďstva. Sémě to brzo vydává plody. 24. června 1791 bestiálně zabit kapitán Patrie, jenž byl obviněn, že na zdi restaurace, kde se soudruhy obědval, nakreslil karikatury, jež snižují francouzský národ. Lid vtrhne do restaurace. Kapitán, vida nebezpečí, chce se zabít, je ale městskou stráží odzbrojen. Na to se stráž vzdálí a nechá ubohou oběť na pospas rozzuřenému davu. Když se do restaurace dostavilo 400 vojáků, byl kapitán Patrie zabit, jeho hlava useknuta a tělo, poseté ranami, vyhozeno na ulici. Faktum toto dosvědčuje úřední referát městské rady Národnímu Shromáždění.

Druhého dne došla zvěst o útěku králově a současně dekret, jímž veškerá vláda odevzdána městské administraci. Jakobíni stali se pány Francie.

Mimo nadání podrobili se tomu i důstojníci, stoupenci filosofie Rousseaua, věřivší příliš „v přirozenou dobrotu člověka“. Representanti námořnictva žádají sami, by ceremonie přísahy věrnosti byla provedena co nejdříve, aby tím odstraněna byla nedůvěra národa. 26. června na náměstí přísahali důstojníci věrnost národu a stali se tak hříčkou v jeho rukách. Postavení jejich je

hrozné, každé projevení moci budí bouři mezi lidem, a tak často městská správa musila uvězniti důstojníky, kteří se nezalíbili lidu, jen aby zachránila jejich život.

Admirál Marigny „s lítostí“ sděluje ministrovi námořnictva, že nižší důstojníci vojska i loďstva nechtěli přísahati věrnost králi, uznávající teď nad sebou jedině moc národa.

Při každé ceremonii městské — a těch bylo několik do měsíce — „přátelé konstituce“ nutí důstojníky obnovovati tuto přísahu, v níž už není skoro ani zmínka o králi.

A tak revoluce nutí nejen šlechtu, než i důstojnictvo k emigraci. Admirál d'Hectore odchází do Koblence a hned po něm odchází 400 důstojníků z Francie. „Tím lépe! Francie se očisťuje!“ — volá zákonodárny sbor. „Francie pustne a ztrácí polovinu svých nejlepších synů!“ odpovídá Taine.

Ale „přátelé ústavy“ dobře věděli, kam směřují. Když odplulo jedno loďstvo k Illes sous le Vent, je nutno za každou cenu zameziti odplutí loďstva k pokoření San Dominga. K nařízení ministra měly hned odplouti dvě fregaty, jichž velitelé spěšně odebrali se do Brestu. Jeden z nich, markýz de Joailles, muž 42letý, s 27letou skvělou službou, plnou vítězství, osvícený, proniknutý humanními ideami, člen Spolku Přátel Ústavy. Ježto však měl spolupůsobiti k navrácení Francii jedné z kolonií, což přičilo se zájmům Anglie, proto obrátili se Jakobíni proti němu. Den před příjezdem poštvali proti němu lid všemožnými klevetami, tak že když přijel, byl vyzván, aby opustil Brest a přes své protesty byl veden za město, kde čekal poštovní vůz. Po cestě té dorážel naň lid slovy i činy (trhal a pokálel mu šaty, dával mu rány), za městem však přinutil ho k zpětnému, ještě mučivějšímu pochodu. Městská stráž — jež, jako vždy, přišla pozdě — viděla jedinou záchranu před rozzuřeným davem v uvěznění. Druhý den markýz propuštěn a musil tajně opustiti Brest.

Druhý důstojník de Kerlerék, dostav výstrahu, rovněž Brest opustil. A tak výprava na San Domingo opět odložena.

Vyšetřování v této věci bylo velmi smutné: městská rada nehradila vinníky, ministr de Moleville a admirál Marigny svou touhu po pravdě zaplatili demissí, Joailles přes dokázanou nevinnost vyloučen z armády a emigroval. Banda, jež teď řídila osudy Francie, nepotřebovala mužů, kteří jí stáli v cestě.

C) Události v Toulonu.

V Toulonu od března 1789 r. začíná pronásledování přátel pořádku a zákona. Jejich životy jsou v neustálém nebezpečí, jejich byty jsou loupeny a drancovány davem, jež agitátoři, stojící u vesla, podněcují. A vojsko zcela passivně dívá se na tyto hrozné scény násilí.

Nečinnost vojsk je výsledkem přísného cirkuláře Národního Shromáždění: použití zbraně jen v tom případě, bude-li prolita krev některého občana.

Tato politika nese ovoce. Toulonský admirál de Rion se štábem a 100 dělostřelců jde do radnice jednati s městskou radou o pořádek. Cestou je napadán davem, jenž ohrožuje i důstojníky, kteří zůstali před radnicí, takže jeden z nich je nucen dáti povel k výstřelu. Ale námořníci neuposlechnou, a důstojníci před chátrou zachrání se do radnice.

Městská rada vidí v ústupcích lidu jediný prostředek k zjednání pořádku, a tak i admirál se podrobuje a odvolává trest vyhloučení vůči dvěma námořníkům za to, že vstoupili do milice.

Ale dav žádá důstojníka, jenž dal rozkaz k palbě, uvězniti. Tomu se vyhoví. Načež dav vtrhne do Námořního Domu, ztýrá admirála a důstojníky a vede je za potupy do vězení. Král poroučí je propustiti. Ale teprve na rozkaz Národního Shromáždění jsou propuštěni a opouští Francii.

Francie je v rukou Jakobínů. Obyvatelstvo Toulonu dělí se na dvě strany, soustředěné jednak v „Klubu Bílých“ (Jakobíni) a v „Klubu Černých“ (konservativci). K prvním patří skoro celá městská rada a občanstvo, k druhým důstojnictvo.

10. července 1791 Národní Shromáždění vydává dekret, jímž v nepokojích vrchní velení připadá vojenskému veliteli. Ale městská rada se tomu vzpírá. Skoro denně jsou třenice a krveprolití mezi Bílými a Černými. V čele Bílých jest křikloun Sylvestr, agent Jakobínů, placený Anglií, která usiluje zničiti přístav, tuto baštu cesty do Indie!

V noci ze dne 27. na 28. červenec 1791 Sylvestr hřímá k lidu: Občané! Zločiny našich protivníků jsou nezměrné. Šlechtici, duchovní a boháči jsou našimi přirozenými nepřáteli. Soudruzi, povstaňme proti nim a především vyhladíme Černé!

Městská správa pokorně poslouchá Sylvestra, vpouští sem gardu z okolních obcí a pod protektorátem ozbrojené moci začíná teď loupežení a vraždění úžasné.

S červenými čepicemi a s provazy v rukou drancuje chátra domy, věší ty, kdož jsou v podezření, že nejsou Jakobíny. Loupežení a vraždění šíří se až na předměstí.

„Smrt každému, kdo mluví o zákonu. Není zákona mimo vůli národa a my jsme představiteli národa! Národ to jsme my!“
(Výňatek z protokolu.)

Ministerstvo a Národní Shromáždění mají za nemožné vzepříti se této „národní justici“ a zločiny zde spáchané zůstanou bez trestu. Velitel pevnosti druhý den oznamuje městské radě, že k vůli zavedení pořádku bude nutno prohlásiti nad Toulonem stav obležení.

Městská rada návrh zamítá, naopak přikazuje, aby admirál odvolal své námořní mužstvo na lodi, jež poslal k posile mužstva pozemního.

„Justice národa musí býti provedena svobodně!“

23. srpna poroučí Sylvestr, aby byli propuštěni trestanci. Tito zprvu nedůvěřují tomu dobrodiní, ale pak s tím větším zápallem — za zpěvu Marseillesy — loupí a drancují, k úžasu klidného obyvatelstva.

Nebezpečí dodává odvahy přátelům zákona a tak energickým zakročením vojska řádění chátry zastaveno, osvobození trestanci schytáni a znovu uvězněni.

V této chmuře ještě září — loďstvo. Jeho admirál, De Flotte, přítel zákona, nejednou ničil plány Jakobínů, proto proti němu obrátila se jejich zášť. Princové a emigranti v Koblenci chystali protirevoluci. Jakobíni rozšířili pověst, že středem protirevoluce má býti Toulon, a že admirál je spiklencem. Marně admirál se dokládal, že jest stoupencem svobody, listiny padělané Jakobíny dokazovaly jeho vinu.

24. srpna 1792 je admirál pozván do města k slavnosti Federace, při níž má znovu složiti přísahu věrnosti národu. Nic netuše, vyhoví admirál pozvání, je ale v městě uvítán křikem davu: „Na svítilnu s admirálem! Obklíčen se všech stran brání se zoufale, marně dovolává se plamennou řečí pomoci provázejícího jej vojska. Zastřeliv tři ze svých nepřátel a poraniv jich mnoho, je konečně utlučen a na svítilně oběšen.

I jeho štáb jest usmrčen a oběšen na svítilnách. Tyto zvířecí vraždy učinily z Jakobínů pány města i přístavu, jenž v brzku jde své zkáze vstříc. Jakobíni teď jmenují velitele vojska a loďstva — ministři (závislí sami na přízni Jakobínů) jsou zcela bezmocni.

D) Úpadek loďstva.

Loďstvo rychle spěje k úpadku, a to souběžně s rozkladem celého státu. Dělníci v loděnicích berou plat, ale nepracují, na lodích i v přístavech není potuchy po disciplíně. Vojsko nekoná službu a při nejmenším trestu dovolává se národa a žádá smrt důstojníků.

Tento stav budí obavy též u občanstva, které si stěžuje ministertvu na přílišnou povolnost důstojnictva! Avšak je pozdě! Těžko chytiti dravé zvíře, puštěné na svobodu! Emigrace vinu nenese; slavní důstojníci nebyli by opustili vlast, ale byli vyhnáni nebo popraveni. Ale lodi potřebovaly mužstvo Sbíráno, co se dalo, mužstvo zbidačelé a důstojnictvo zbabělé.

„V oné době — vyhnouti se bitvě znamenalo vyhráti ji“ — praví admirál de la Gravier.

„V srpnu 1793 čeká francouzské loďstvo bitva s anglickým loďstvem admirála Howe-a, jež objevuje se již na obzoru. V tom rozlehne se mezi mužstvem volání: Do Brestu! Do Brestu! Jsme zaprodáni!“

Admirál de Halle nevěří svému sluchu, ale velitelé lodi mu sdělují, že mužstvo odbylo poradu a rozhodlo se nepřijati boj, ale vrátiti se do přístavu. Marně se admirál dovolává slavné minulosti, francouzské loďstvo bez pohromy, ale hanbou pokryto vrací se do Brestu.

V bitvě u Aboukiru v eskadře admirála Brouessa, sestávající z 15 lodí, ani jediná neměla ani polovinu předepsaného mužstva. Valná většina mužstva přijata v předvečer bitvy a byla úplně nezkušena. Nedostatek disciplíny a lhostejnost k výsledku bitvy činí porážku nevyhnutelnou.

Smutný výsledek bitvy u Aboukiru je znám: zničeny v ní zbytky loďstva francouzského. Spojené síly anglické a francouzských „vlastenců“ slavily vítězství.

Pokus Napoleona soupeřiti s Anglií na moři skončil porážkou u Trafalgaru!

Veliký národ nemohl vrátiti Francii bývalou slávu ani pod prapory geniálního Napoleona a francouzská politika opět stala se odvislou na „přátelské“ anglické diplomacii.

N. L.

Ujařmení světa židy. Napsal V. B.
Cena 10 hal.

Tajemství židovské politiky.

N. L. Mordvinov.

Cena 10 haléřů.

Židovská otázka. Napsal S. Rossov.
Z ruštiny přel. V. B-ský.

OBSAH: Dějiny Židů. — Talmud. — Povaha Židů. — Vykřesťování a loupení. — Škodlivost Židů. — Snaha Židů po rovnoprávnosti. — Revoluční snahy Židů — Otázka rovnoprávnosti. — Prostředek k zeslabení židovského zla. — Doslov a přátelská rada Židům. —

Velký osmerkový formát.

Cena 40 haléřů.

Židovská žena. Napsal J. Ljutostánskij.
Přel. B-ský. Cena 12 hal.

Židé. Jejich původ a příčiny jejich vlivu v Evropě.
Napsal Houston Stewart Chamberlain. Přel. Jiří Hora.

OBSAH: Židovská otázka. — Cizí národ — Historický pohled s ptačí perspektivy. Consensus ingeniorum. — Vladaři a šlechta. — Vnitřní styk. — Kdo je Žid? — Plán bádání. — Původ Izraelitů. — Čistokrevný Semita. — Syřan. — Amorita. — Číselná data. — Vědomí račové viny. — Homo syriacus. — Homo europaeus. — Homo arabicus. — Homo judaeus. — Úvahy o náboženství Semitů. — Israelité a Židé. — Jak se složil typ „Žida“? — Nový zákon. — Proroci. — Rabíni. — Messiášství — Zákon. — Thora. — Židovství. —

Cena K 3.20.

Židovské zrcadlo v světle pravdy Vědecké studium Dra. K. Eckera, soukromého docenta semitské filologie král. akademie v Münsteru.
Dle vydání Dra. A. S. Šmakova zpracoval Jiří Hora.
Cena K 1.50.

Židé v zemích Českých. Sestavil Dr.
Václav Řezníček. Cena K 1.20.

Svobodné zednářství a velezráda. N. L. a G. Boutmy. Svazek I. Z rusk.
přel. Jiří Hora Cena 80 hal.